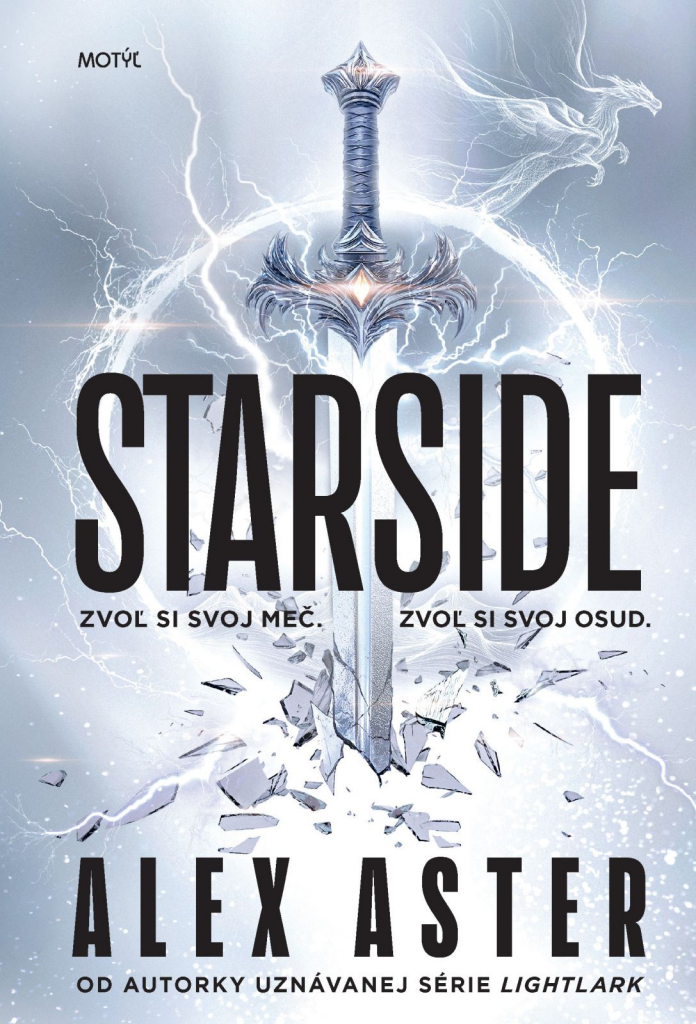

MOTÝL
STARSIDE
ZVOĽ SI SVOJ MEČ.
ZVOĽ SI SVOJ OSUD.
ALEX ASTER
OD AUTORKY UZNÁVANEJ SÉRIE *LIGHTLARK*

STARSIDE

V slovenčine od autorky vyšlo:

LIGHTLARK SÁGA

Lightlark

Nightbane

Skyshade

STARSIDE

ALEX ASTER

Preklad: Katarína Kvoriaková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Starside

Copyright © 2026 by Alex Aster
All rights reserved.
Translation © Katarína Kvoriaková, 2026
Jacket design and illustration by @fxpavion – Francois-Xavier Pavion
Jacket images © stock.adobe.com
Jacket endpaper illustration by Justin Estcourt
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026
www.vydavatelstvomotyl.sk
Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-476-4

Venujem všetkým fénixom:
vždy povstaňte z popola.

1

Toto ma zabije.

Kľučkujem pomedzi divákov a spotenou dlaňou zvieram dýku. Ukrývam ju v rukáve, ligotavý kov ma na koži chladí. Jeden zlý pohyb a mohla by som sa na ňu napichnúť. Určite lepšie, ako by som mala riskovať, že si niekto vpredu všimne moju zbraň.

Postavím sa na špičky, aby som odhadla vzdialenosť. Vtedy ju zbadám.

Tribúnu. Ide v podstate o masívnu kamennú plochu veľkosti pódia, ktorá je vytesaná do čiernej skaly so striebornými škvrnami. Vyzerá, akoby ju vyrezali priamo z nočnej oblohy. Je nádherná. Jeden z posledných úlomkov mágie na tejto strane ostrova.

Onedlho bude celá od krvi.

Z každého kúta Stormsidu sa zbehli stovky ľudí vyzbrojených zbraňami z najlepších kovov a s rokmi elitného tréningu, aby sa mohli zúčastniť na boji o miesto na tejto tribúne. Ďalšie tisícky riskovali svoje životy a vydali sa na cestu po vyprahnutých chodníkoch, len aby sa tomu mohli prizerať.

Osudohra sa koná iba raz za päťdesiat rokov.

Päťdesiat obyčajných smrteľníkov vtedy prekročí brány a vstúpi do zeme nesmrteľných, kde sa vydajú na nebezpečnú výpravu.

Domov sa vráti iba hŕstka z nich. Väčšina padne za obeť zlovestným tvorom z legiend alebo bezcitným nesmrteľným.

Na konci výpravy však čaká cena, ktorá za to riziko stojí. Čaša plná niečoho, čo dokáže zmeniť šíre mŕtve pláne na úrodné polia, privolať búrky po rokoch sucha, vyliečiť choroby, zabezpečiť moc, bohatstvo či nesmrteľnosť.

Mágia.

Vytúžených miest je však iba päťdesiat a budú sa o ne uchádzať stovky bojovníkov v záhadnej *Kosbe*.

Ak však do nej chcete postúpiť, musíte sa najprv prebojovať na tribúnu.

Kráľovská garda s doškriabanými brneniami, ktoré sa ligocú na spaľujúcom slnku, vytvorila okolo celej kamennej plošiny kruh. Prižmúrenými očami sa usilujem nájsť toho jedného, ku ktorému sa nesmiem za žiadnych okolností priblížiť. Ibaže ten tu nie je. *Zaujímavé*.

S úľavou spustím plecia. Už aj bez toho, aby som musela ísť proti nemu, sú moje šance mizivé.

Naľavo od kameňa stojí Dozorca, ktorý v Kosbe na všetko dohliada a je kráľovými očami a ušami. Na ramene mu sedí strieborný jastrab, ktorý patrí do kráľovej zbierky vzácností. Strieborná farba prináleží iba bohom a ako najmocnejšia osobnosť na tejto strane si kráľ nárokuje všetko v odtieňoch striebra. Prechovávať tvory tejto farby sa trestá smrťou.

Na nelegálnych trhoch v púšti som však neraz videla strieborné zvieratá v klietkach, veselo sa s nimi obchodovalo. Musia ich zajať ešte ako mláďatá, keď sa nedokážu brániť, lebo dospelé jedince…

Sú zbrane.

Jastrabie pierka žiaria ako roztavený mesačný svit a jeho dlhé pazúry pripomínajú zakrivené dýky. Pod hrubými rukávmi mi nabehnú zimomriavky. Neraz som na uliciach videla rozhádzané

vnútornosti, rozdriapané práve tými pazúrmi. Sledovala som, ako nimi tento predátor odtrhol hlavu zlodejovi a potom si ju odnášal, akoby to bola trofej.

Vták ako keby vycítil môj pohľad, prudko otočí hlavou a prepichne ma pohľadom svojich čiernych očí. O krok uskočím, srdce mi bije až v krku.

Desať minút. Len čo jastrab zaškrieka prvýkrát, budem mať desať minút na to, aby som sa dostala na tribúnu. Po každej minúte sa jeho škriekanie ozve znovu, čím sa odpočítava čas. Onedlho sa jeho zobák otvorí a rozpúta sa peklo.

Stále som príliš ďaleko.

Zrýchlim tempo, no zároveň sa snažím nepútať pozornosť – to je moja stratégia. Musím si dávať pozor na kráľovskú gardu, no nie iba na ňu. Niekedy to vezmú do rúk aj diváci a zbavia sa možných účastníkov, skôr než sa dostanú príliš blízko k tribúne. Takýmto zvráteným spôsobom sa postarajú o to, aby sa na ňu prebojovali len tí najlepší.

Dnes je vražda povolená. Dokonca *vítaná*.

Na rozdiel od skupiny ozbrojených kandidátov vpredu, hypnotizujúcich pohľadom kráľovských gardistov a pripravených do boja, sa ja pokúšam dostať čo najbližšie k tribúne bez toho, aby si ma niekto všimol. Predieram sa davom, plecami vrážam do ľudí, hlavu mám sklonenú. Nikto sa ma nepokúša zastaviť, lebo ma všetci považujú len za ďalšiu diváčku. Určite si všimli, že som nízka, nemám skoro žiadne svaly ani výzbroj. Moja bledá pokožka bez červene v lícach navyše svedčí o rokoch nedostatočne výživnej stravy. Myslia si, že je nemožné, aby som sa práve ja postavila dedičom vznešených rodov a bojovníkom, ktorí sa na tento deň pripravovali celý život. Dobrovoľne sa prihlásiť na túto úlohu by podľa nich bolo mojím rozsudkom smrti.

A majú, dofrasa, pravdu.

Niekto ma udrie po chrbte tak silno, až ma hodí dopredu. *Doriti*. Vrazím rovno do ženy pred sebou a takmer mi vypadne dýka, opierajúca sa o moju kožu.

Uštedrí mi jedovatý pohľad ponad plece, ktorý ešte viac skysne, keď sa popri nej prešmyknem a potichu sa ospravedlním. Podľa hrubého tkaného plášťa v jej rukách hádam, že sem pricestovala z ďalekého severu.

Takmer každá dedina vyslala do nášho mesta *Nocikus* svojich dobrovoľníkov alebo svedkov. Mesto získalo svoje meno podľa čiernej skaly v centre. Prechádzam popri ľuďoch odetých v neznámych látkach. Všetky sú vyblednuté, dotrhané a pokrýva ich vrstva prachu. Dnes z ich oblečenia zostali už iba handry, no kedysi bolo krásne. Presne ako všetko na tejto strane ostrova.

Burácanie ma prinúti zdvihnúť hlavu. Vedľa tribúny zapália vatru siahajúcu až do neba, blčiacu v odtieňoch krvácajúceho západu slnka.

Nemusím ani rozmýšľať, na čo asi slúži. Viem to. Tí, ktorým sa nepodarí dostať sa na kamennú tribúnu, skončia v plameňoch a zhoria.

Prehltnem. Už je takmer čas.

„Chystáš sa prikŕmiť oheň?“ prehovorí hrubým hlasom vysoký a štíhly muž s ulízanými vlasmi, ktorý sa celou svojou hmotnosťou opiera meč. Stavila by som svoju dýku, že ho sám ani úplne nezdvihne. Kov je ťažký. Muži, ktorí prídu do vyhne, si zvyčajne žiadajú čo najväčšiu zbraň, akú si môžu dovoliť, ale keď príde na lámanie chleba, máloktorí ju dokážu aj zdvihnúť.

Po jeho slovách sa k nám otočí niekoľko hláv.

Doriti.

Hoci ma svrbí jazyk a derie sa mi z úst otázka, či si môžem nabrúsiť čepeľ na jeho rebrách, posuniem si chladivý kov dýky vyššie na zápästie a nesmelo sa naňho usmejem.

„Pravdaže nie. Iba chcem mať lepší výhľad,“ odvetím. Tón môjho hlasu mu hovorí: *To je smiešne. Ja? A pokúšať sa kvalifikovať do Osudohry? To by ma zabilo.* Niečo podobné mi dnes ráno povedal Stellan, keď zazrel dýku v mojej ruke.

„Nevytiahol som ťa z popola, aby som sa prizeral, ako umrieš na nejakom prekliatom námestí,“ karhal ma Stellan.

Napriek tomu dnes stojí v dave, pozoruje ma z diaľky prižmúrenými očami a frustrovane krčí biele obočie. Pokrúti hlavou, aby mi naznačil, že s tým stále nesúhlasí. A nezmení sa to, až kým poslednýkrát nevydýchnem.

„Práve pre tento okamih si ma cvičil," povedala som mu vo vyhni, na mieste, kde som vyrástla a kde sa spracúvanie kovu stalo súčasťou môjho života rovnako ako Stellanovo večné pískanie si. Našiel ma ako dieťa, sirotu, v útrobách tohto sveta. Nezostalo mi absolútne nič, iba meno. A vlastne ani to nie.

Hneď ako som to vyslovila, v očiach sa mu zablysol hnev, popri ktorom bledla aj žiara vyhne za jeho chrbtom. Hnev však onedlho vystriedal výraz, ktorý som uňho dovtedy nevidela. Strach. „Lenže toto som nechcel."

No nepožiadal ma ani, aby som mu vrátila dýku, ktorú mi dal, hoci je to najlepšia zbraň, akú kedy vyrobil. Ukul ju z úlomku sveta takého krutého a smrtiaceho, že sa o ňom odmieta rozprávať. Dokonca ani so mnou.

To je vlastne dosť škoda, lebo vedieť, ako sa Stellan dostal medzi Päťdesiatku, by sa mi teraz vážne hodilo.

Nie, nebude ma vidieť umierať. Ešte nie. Dostanem sa k tej tribúne, hovorím si v duchu. Najprv však musím obísť tohto chlapa, ktorý svojím mečom vyrýva dieru do zeme. Stále ma sleduje. Až príliš pozorne.

Zhrbím sa, aby som vyzerala, že ma jeho pozornosť znervóznila, že som sa zľakla jeho meča. Roztrasene o krok ustúpim a topánka sa mi zaborí do blata.

Muž sa uškrnie a pomaly si ma celú premeriava, obzerá si moje oblečenie. Určite sa čuduje, prečo mám v tejto zadúšajúcej horúčave dlhé rukávy a zahalený krk. A zrejme mu neuniklo ani to, že nemám žiadnu pošvu na meč či bandalier. Keď skĺzne pohľadom k mojim nohám, zamračí sa nad pokrčenou a roztrhnutou látkou mojich čižiem. Ľudia naokolo sa odvrátia, lebo už o mňa stratili záujem.

On ma však stále nespúšťa z očí. Pozerá sa na moje hnedé vlasy, ktoré som si starostlivo zaplietla a vypla na temene, aby mi dlhé pramene nepadali do tváre – a aby ich nik nemohol použiť proti mne. To je zrejme ten najokatejší znak, že som sem prišla pre niečo iné než len pre zábavu. On však po mne naďalej blúdi pohľadom, až kým ho nezapichne do mojich očí.

Vtedy v ňom znovu vzplanie záujem. Moje oči majú vzácny odtieň tmavomodrej farby. A teraz už ľutujem, že nie sú iné.

Ja však neuhnem pohľadom. Nakloní hlavu, nakoniec sa ku mne zohne a jeho zbraň sa skláňa s ním. „Nebudem ťa zdržiavať."

Vďačne sa naňho usmejem a prejdem okolo.

Vtom zacítim, ako mi rukami prechádza po tele. Zovrie ma v náručí. Stuhnem.

Do hrdla mi vystúpi žlč, ale prehltnem ju a s ňou aj nutkanie odťať mu ruku. Nesmiem upútať pozornosť. Aspoň zatiaľ nie. Určite nie takto ďaleko od tribúny.

Spravím to, čo robím už roky. Udusím v sebe svoj hnev a pokračujem ďalej.

Vtedy dav pretne škrek.

Strieborný jastrab. Jeho ostrý zobák je otvorený dokorán a rinie sa z neho prenikavé kvílenie.

Je čas.

Keď zo strechy skočí muž, mihne sa mi pred očami záblesk farieb. Takýmto spôsobom sa pokúša dostať sa ku kameňu. Asi by sa mu to aj mohlo podariť.

A skoro to aj dokáže.

No tesne predtým, ako sa jeho nohy dotknú zeme, vytasí jeden z gardistov meč a rozpára mu brucho. Chlap sa z kamenej tribúny zošmykne po vlastnej krvi.

Jeho telo ihneď odhodia do ohňa. Plamene vyskočia vyššie, zapraskajú.

Oheň alebo kameň. Smrť alebo život.

Taká je Osudohra.

K tribúne sa valí prvá vlna dobrovoľníkov s napriahnutými zbraňami, len aby narazili na nepreniknuteľný múr kráľovskej gardy s mečmi z najvyššieho kovu. *Striebro*.

Z mágie nám zostal už iba kov. Ruda vyťažená zo zeme, napustená mocou. Niektoré druhy kovu dokážu zniesť viac a kujú sa z nich silnejšie zbrane. Práve striebro je zo smrteľníckych kovov najmocnejšie.

Všetci do jedného sú mŕtvi. Keď vidím meče gardistov, aj z tej diaľky je mi úplne jasné, že nemali šancu.

Napriek tomu ďalší dobrovoľníci dvíhajú čepele a pripravení na súboj sa s krikom vrhajú vpred.

Medené, cínové a hliníkové meče sa jeden po druhom trieštia na tvrdšom kove.

Ten prepichne ich majiteľov. Padajú ako muchy. *Všetci padnú*. Gardisti ich telá odkopnú nabok, a kým dobrovoľníci stihnú naposledy vydýchnuť, hodia ich do vatry.

Dobohov.

Ďalšia vlna dobrovoľníkov sa už ženie vpred. Trieštia a lámu sa ďalšie kovy.

Ako horký príliv sa vo mne vzmáha panika. Zhrozene sa pozerám na všetku tú krv, ktorá tečie potokom po kameni a okolitej zemi. Palcom prechádzam po rytinách na rukoväti dýky, ktoré som sama vytvorila, po obrysoch plameňa, ktorý práve požiera kopu kostí a svalov. Pripomína mi, prečo som tu.

Robím to pre vás. Len pre vás.

Jastrab zaškrieka druhýkrát. Prešla minúta.

Nemôžem už viac pokojne stáť. Využijem chaos, kryjem sa a krčím, prenikám radmi a nespúšťam zrak z jagavého kameňa. Už len päť radov. Štyri. Ďalšie zaškriekanie. Tri.

Naľavo odo mňa sa ozve rinčanie, keď sa zrazia dva kovy. V dave sa rozpúta chaos, lebo sa do stredu námestia predierajú légie. Zakrivené štíty vytvárajú akúsi polkruhovú obranu. Pochodujú ako jeden, napredujú krok za krokom. Odstrčia každého, kto sa im postaví do cesty.

Až keď zastanú pod tribúnou, ich štíty sa rozostúpia a vystúpi spomedzi nich muž v trblietavom brnení, ktorého lesk sa vyrovná aj slnku.

Je vytvorené z číreho, neupraveného zlata. Keby som z neho predala čo i len kúsok, rok by som mohla kŕmiť celú dedinu. Takmer nepreniknuteľné brnenie je ukuté veľmi precízne.

Viem to. Vzniklo totiž v Stellanovej vyhni.

Ľudia si medzi sebou nahnevane šepkajú, ale nedovolia si vyjadriť svoj odpor hlasnejšie. Ten muž, Cadoc, totiž pochádza z rodu Bolter, jedného z piatich vznešených rodov v Stormside. Keďže Bolterovci vlastnia na tejto strane takmer všetku zvyšnú ornú pôdu, závisí od nich obživa tisícok ľudí.

Nejde o žiadnu náhodu. Každú Osudohru Bolterovci vyšlú svojho najstaršieho syna cez brány a ten sa vždy vráti s dostatočným množstvom mágie, aby najbližšie polstoročie prežili v blahobyte. Aspoň oni, keď už nik iný. Nahromadili relikvie a vedomosti, ktoré pomáhajú ich potomkom prežiť ďalšiu výpravu. A tak si tento rod udržiava moc po celé generácie.

Tiež nie je na škodu, že majú vo svojich baniach neobmedzený prístup k zlatu.

Ja nemám légiu. No vďaka Stellanovi ani žiadnu nepotrebujem. Naučil ma, ako byť silná a nezávislá. Nenechať sa zlomiť ani tou najväčšou tragédiou.

Povstaneš. Povstaneš z popola ako fénix, povedal mi raz, keď som bola ešte dieťa, ktoré nemohlo prestať plakať.

Ale fénixovia v skutočnosti neexistujú, odsekla som.

„Tu nie," odpovedal. *Tu nie*.

Nikdy mi neprezradil viac o mieste za bránami. O mieste, pre ktoré všetci riskujeme svoje životy, aby sme ho mohli navštíviť.

Starside, krajina hviezd. Krajina mágie a nesmrteľných. Miesto, ktoré sa vraj trbliece ako diamanty a hryzie ako ostré zuby.

Raj, po ktorom všetci túžia a súčasne sa ho obávajú. Žijú v ňom nesmrteľní, ktorých neskolia choroby, nekrvácajú, nepotrebujú na

prežitie jedlo ani vodu. Oči sa im jagajú ako drahokamy a sú potomkami bohov. Aj samotní bohovia na tej strane prebývajú, vlievajú do svojej zeme bezhraničnú silu.

A my sa tu, v *Stormside*, krajine búrok, ideme pre zrniečka tej mágie navzájom pozabíjať.

Už som blízko. Dav je stále trochu roztrúsený, preto to využijem. Kamenná tribúna sa žiarivo ligoce, keď sa od nej odrážajú slnečné lúče. Spravím ďalší krok…

A takmer dostanem šíp do oka, no v poslednej sekunde sa zvrtnem. Chlap za mnou nemá také šťastie, šíp sa mu zapichne do lebky a vystrekne z nej karmínová spŕška. Zrúti sa do hliny a pod jeho telom sa rozbije sklenená čaša. Nechali ju tam návštevníci, ktorí na námestí čakali celé dni, aby sa mohli tomuto krviprelievaniu prizerať.

Muž vo svojej neživej ruke stále zviera meč z nižšieho kovu. Napriek tomu sa naň vrhne vychudnutý muž z davu a ukradne mu ho. Už sa s ním bije on.

Niekto si asi všimol môj postup. Kvoknem si a potom do mňa ktosi zboku vrazí. Prebehne popri mne žena s opálenou pokožkou a tmavými vlasmi zostrihanými nakrátko a trieli k tribúne.

Ten šíp bol určený pre ňu, a to sa hneď aj potvrdí, keď žeravým vzduchom preletí druhý šíp a mieri jej rovno na hruď. Uhne sa mu, prevalí sa a z tulca na chrbte vytiahne svoj luk a šíp tak rýchlo, že sa mi jej pohyby rozmazávajú pred očami.

Ani nezastaví, ani nespomalí. Ani sa nepozrie, iba namieri, vystrelí a beží ďalej. Potom vyskočí na tribúnu.

Z najbližšej budovy sa zvalí lukostrelec a jeho telo dopadne na cestu s nechutným zadunením.

Štvrté zaškriekanie.

Zostáva už iba sedem minút.

Rozbehnem sa a takmer sa potknem na tele, ktoré sa krčí pri zemi. Cez tenkú látku mu trčia rebrá a chrbtica. Otočí hlavou na jednu stranu. Je to iba dieťa. Ako zbraň zviera roztrieštené sklo.

Pohľad nakrátko zamierim na tribúnu. Medzi kráľovskou gardou, ktorá bojuje s protivníkmi, sa otvorila medzera. Mala by som sa rozbehnúť a chopiť sa svojej šance. Namiesto toho sa však pristihnem, že si tiež kvoknem.

„Nerob to," nalieham na chlapca. Ten na mňa uprie svoje veľké jantárové oči. Náhle si uvedomím, aký som odporný pokrytec. „Nepreživeš to," dohováram mu.

No chlapec je odhodlaný presne ako ja. „Moja rodina hladuje. Nemáme inú možnosť."

Prehltnem hrču v krku. „Vedia, že si tu?"

Pokrúti hlavou.

Pozriem sa na svoju dýku. „Pozri, ja…"

Nestihnem však dopovedať, lebo chlapec sa otočí a skočí vpred. Rozbehne sa.

Je malý. Nikto si ho zjavne ešte nevšimol. Možno sa mu to nakoniec aj podarí.

Od cieľa ho delí iba kúsok, keď sa mu niekto postaví do cesty. Gardista. Jeho pery sa vykrútia do krutého úsmevu a s pôžitkom sa na chlapca pozerá.

Piate zaškriekanie dravca.

Mala by som zostať stáť. Počkať na ten správny okamih. Je to jediný spôsob, ako prežiť.

No keď chlap zdvihne svoj strieborný meč a chce ním chlapca udrieť, bez váhania sa pred neho vrhnem. Dýka, ktorú som sa tak veľmi pokúšala ukryť, mi vykĺzne z rukáva. Vo vzduchu ju otočím, jej studená rukoväť mi padne do dlane. V poslednej sekunde ju nadvihnem pred chlapcovu tvár. Pevne zavriem oči. Gardistov meč sa zrazí s mojou dýkou s takou silou, až mi drkocú zuby.

Vo veľkolepej zrážke kovov sa strieborný meč roztriešti.

Dav stíchne. Pomaly otvorím oči. Člen kráľovskej gardy na mňa vyjavene zíza s otvorenými ústami, akoby mu nešlo do hlavy, čo sa práve stalo. Nechápe, ako sa jeho striebornému meču mohla postaviť dýka… A zdolať ho. Keď si napokon všimne kov mojej čepele, zbledne.

Rukoväť mu vypadne a on sa zatacká. Bez meča už nie je taký hrdina. Chlapec vykĺzne a beží ku kameňu. Kým sa k nemu stihnem pridať, dav precitne a naraz sa na mňa vrhne poltucet ľudí.

Teraz nemienim ustúpiť.

Šieste zaškriekanie.

Najprv sa na mňa vyrúti bronzová čepeľ. Otočím sa, nadvihnem svoju dýku a tá iba skĺzne po okraji druhej zbrane. Viac netreba. Bronzový meč sa roztriešti na črepiny a po ňom postihne rovnaký osud aj niklový meč, ktorý mi už mieri na krk. Po jeho čepeli sa rozbehla pavučinová prasklina, čo je znak zlého zaobchádzania alebo opotrebovania z mnohých bojov. V každom prípade stačí iba dotyk mojej čepele a niklové črepiny sa mi hneď váľajú pri nohách. To niektorých ľudí, ktorí sa na mňa chcú vrhnúť, odradí. *Fajn*. Keď sa mi zdá, že je cesta voľná, ktosi na mňa zozadu skríkne.

Je to ten muž, ktorý ma pred chvíľou obchytkával. S ťažkosťou dvíha svoj meč, to mu však nezabráni vyrútiť sa na mňa. Ostrým hrotom mi mieri rovno na chrbticu.

Nerozmýšľam. V duchu si predstavím, ako mi jeho nechutné paprče blúdili po tele a…

Odseknem mu ich. Starsidská oceľ hladko preniká pokožkou a reže kosti. Čepeľ sa trbliece ešte viac než zvyčajne, akoby prahla po krvi. Jeho ťažký meč dopadne na zem a jeho prsty stále zvierajú rukoväť. Muž skríkne. Ľudia zhíknu.

Siedme zaškriekanie.

Keď nadvihnem dýku k prizerajúcemu sa davu, nik sa ani nepohne. Dokonca aj kráľovská garda váha, či sa mi postaviť, keď zistili, že mám vyšší kov. Každý z nich má nárok iba na jeden meč. Bez neho je to rozsudok smrti.

Hruď sa mi divoko dvíha a klesá. Spravím krok dozadu. Pomaly sa presúvam k tribúne. Možno to naozaj dokážem. Otočím sa, som pripravená skočiť.

No do cesty sa mi postaví muž, ktorý vyzerá, akoby ho splodili Dýkové hory.

Dobohov.

Kráča ku mne Pagnus Ender z rodu Enderovcov, známy svojím mohutným vzrastom. Hovorí sa o ňom, že pochádza z pokrvnej línie bohov. Zem pod nohami sa zachveje. V jeho nablýskanom bronzovom brnení zahliadnem svoj vydesený výraz. Nesiaham mu ani po brucho. Jeho meč je vysoký ako takmer celé moje telo.

Jeho rod má osem dedičov a od polovice z nich sa očakáva, že sa na výpravu tentoraz dostanú. Ostatní už stoja na opačnej strane tribúny a každý z nich má kov typický pre ich rodinu. Oháňajú sa ním a prerieďujú uchádzačov. Kráľovská garda sa im v tom ani nepokúša zabrániť. Zrejme dostali rozkaz od kráľa, ktorý so vznešenými rodmi uzatvoril partnerstvo.

No jasné. Kto iný by mal stáť medzi mnou a tribúnou? Ako by to, doriti, mohlo byť inak?

Zhlboka sa nadýchnem. Nájdem rovnováhu a zaujmem postoj. Trénovala som ho roky, takže mi pripadá prirodzený ako spánok. Pripravím sa na ranu, ktorá by mohla byť moja posledná.

No Pagnus Ender sa na mňa iba pozrie a uškrnie sa. O krok ustúpi.

Do hrude sa mi zahryzne pocit horší ako strach.

Nestojím mu ani za to, aby ma zabil. Myslí si, že nemám šancu prežiť Kosbu.

V mojom hrudnom koši sa vzpínajú pocity hnevu a pýchy, ale potlačím ich a zvolím si radšej vďačnosť. Spravím čokoľvek, aby som sa na tú tribúnu dostala, prešla Kosbou a dostala sa za brány.

Obídem ho a už takmer stojím na jagavom kameni.

Vtedy si to Pagnus rozmyslí. Možno sa rozhodol, že si privlastní moju dýku. Od bronzového meča sa odrazí slnko a oslepí ma. Meč klesá rovno na moju hlavu.

Pagnus je možno väčší, ale ja som rýchlejšia. A nemám brnenie. Prevalím sa na bok a dýkou mu prejdem po píšťale. Čepeľ z vyššieho kovu bez problémov pretne brnenie a zasekne rovno do kosti.

Zvrieskne. Otočia sa k nám ostatní Enderovci a bez povšimnutia sa popri nich prešmyknú niekoľkí uchádzači vrátane dievčaťa s červenými vlasmi. Z davu sa ozve jasanie.

Pagnus sa obráti a vo veľkých očiach sa mu leskne zúrivosť. Znovu zamáva mečom. Nezranila som ho dostatočne. Je príliš neskoro. Vytiahnem dýku z jeho nohy a vyskočím. Keď som vo vzduchu, čas náhle zastane. Čakám, že na koži pocítim ostrie čepele jeho meča. Slnko ma oslepuje, akoby na mňa žmurklo. Stiahnem svaly a pripravím sa.

Chrbtom dopadnem na horúci kameň. Páli ma cez košeľu, ale sotva si to všímam. Každý môj zmysel sa sústreďuje na čepeľ, ktorá mi stále mieri na tvár. Nie je to však starsidská oceľ a bronz je najnižší zo všetkých vyšších smrteľníckych kovov, ale v kombinácii s Pangnusovou silou akoby ním nebol. Nemám čas sa uhnúť. Iba sa bezmocne dívam na meč, ktorý mi čochvíľa presekne lebku.

Som na kameni. *Počkať, ja som na kameni*! Všetku hrdosť však vystrieda panika, keď bronz ani trochu nespomaľuje. Tu by sme už mali byť v bezpečí, pod ochranou kráľa.

Dozorca však Pagnusa určite vidí a diskvalifikuje ho. Alebo možno nie.

Možno preňho neplatia rovnaké pravidlá. Možno to vie. Hruď mi stisne od strachu a pripravujem sa na smrť, ktorej sa už nevyhnem.

Čepeľ zastane sotva centimeter od mojej tváre.

Pagnus zavrčí ako nejaká beštia a povie: „Uvidíme sa pri Kosbe."

Potom sa postaví na tribúnu vedľa mňa.

Ôsme zaškriekanie.

Ešte tri minúty. Dostala som sa sem a mám ešte aj *tri minúty k dobru*.

V ušiach mi zvoní. Srdce mi tlčie o rebrá. Túžim len po tom, aby som si mohla vydýchnuť, ale radšej sa čo najrýchlejšie odplazím preč. Postavím sa a kolená sa mi podlomia. Ponáhľam sa do stredu k dievčaťu s červenými vlasmi, ktoré jej takmer splývajú s výdatnými potokmi krvi, lejúcimi sa jej z lebky.

Otočí sa ku mne a usmeje sa. Zrejme sa tvárim dosť zhrozene, lebo iba mykne plecom. „Som v pohode. *Krásne oči*, mimochodom. Pripomínajú mi domov." Podáva mi ruku. „Som Kira z Tŕňoviska."

Je to mesto na najzápadnejšom cípe Stormsidu pri mori. Pokiaľ viem, nezostala im žiadna mágia. Na východe máme aspoň nejaké pozostatky toho, čo tu kedysi bolo. Čím ďalej na západ, tým menej jej zostalo.

Kosba ešte nezačala. Ak sa chcem dostať do Päťdesiatky, možno ju budem musieť zabiť.

Napriek tomu jej podám ruku a potrasiem ňou. „Som Aris," predstavím sa hlasom presiaknutým úľavou a vyčerpaním, „zo Striebroviska."

Úsmev jej zamrzne. Zelené oči sa zväčšia. Doriti. Presne pre túto reakciu som už roky nikomu nepovedala, odkiaľ pochádzam. Nieže by sa našlo veľa takých, ktorí sa pýtajú.

Som iba učnica kováča. Nehodná pozornosti. Vlastne ani neviem, prečo som práve jej a práve teraz prezradila svoj pôvod.

„Netušila som, že odtiaľ niekto prežil," napokon vyjachtá.

Ak som na okamih pozabudla, prečo som sem dnes prišla, práve táto pripomienka sa mi zaryje rovno do kosti. V hrudi mi vzplanie slepá zúrivosť, oheň, ktorý horí jasnejšie ako vatra pár krokov odo mňa. „Väčšina nie."

Deviate zaškriekanie.

Zostávajú dve minúty. Zúfalstvo uchádzačov stúpa. Začínajú sa správať bezhlavo. Hádžu sa rovno na členov kráľovskej gardy a tí ich rovno stínajú a hádžu do vatry.

Desiate zaškriekanie.

Už len jedna minúta.

Horúčkovito sa ozýva rev, krik a jasanie. Brutalita gardistov narastá, bavia sa krviprelievaním a neprestávajú, ani keď už človek zjavne nemôže bojovať. Dostanú sa cez nich ešte dvaja a obaja sú zranení.

Takmer cítim, ako sa míňajú sekundy, napätie stúpa ako trýznivá horúčava ohňa. Posledná šanca. Niekto po nej skočí, ale za vlasy ho strhnú späť a zabijú ho. Nikto sa o to viac nepokúša. A čas už takmer vypršal. Slnko mi neúprosne svieti na temeno, otočím sa a sledujem, ako strieborný jastrab poslednýkrát otvorí zobák.

Škrekot však zanikne priamo v jeho krku.

Všetci náhle stíchnu, akoby im neúprosný vietor vytrhol výkriky rovno z úst.

„*Nie*," šepne Kira pri mne.

To je to správne slovo.

To. Nie. Je. Dočerta. Možné.

Tých pár ľudí, čo sa ma pokúsilo zabiť, teraz v strachu ustupuje dozadu. Nesklonia len zbrane, ale celý dav sa v strede rozdelí a vytvára cestu rovno k tribúne.

Po nej kráča obrovský rytier. Tvár mu zakrýva čierna kapucňa a strieborná maska.

Vôbec ju však nepotrebuje. Všetci vieme, kto to je a čo spravil.

Jeho strieborné brnenie nemá jediný škrabanec, lebo sa k nemu nikto nikdy nedostal tak blízko. Odhalené má iba ruky s pokožkou bielou ako kosť. Hánky mu brázdia tenké atramentové značky a stekajú mu dolu po prstoch.

Vyzerá ako démon.

Na chrbte mu visí ohromný meč. Sebaisto, ba až nenútene kráča k tribúne. Medzi rukoväťou meča a pošvou vykúka nepatrný strieborný pás.

Toto trblietavé nadpozemské striebro vyzerá ako roztavená hviezda. Je to starsidská oceľ. *Celý meč* z tohto vzácneho kovu. Moja úbohá dýka pri ňom vyzerá ako hračka. Patrí mu jediný meč, ktorý sa v súčasnosti nachádza na tejto strane brán. Starobylé a mocné meče si totiž samy volia, kto je hodný s nimi narábať. Tento si vybral muža s povesťou takou zlou, že pred ním s úctou ustupuje aj tento krvilačný dav.

Harlan Raker, veliteľ kráľovskej gardy. Najslávnejší rytier v Stormside.

Muž neslávne známy svojou nemilosrdnosťou. Mala som to vedieť. Prosila som ho o zmilovanie a ním to ani nepohlo. Zostal chladný rovnako ako teraz, keď si obzerá svojich vyzývateľov. Teraz, keď sa díva aj na mňa. Nemôžem sa mu pozrieť do tváre, ale bytostne na sebe cítim jeho pozornosť. Jeho pohŕdanie. Podľa postavenia jeho širokých pliec by som povedala, že ho to neohúrilo. Nudí sa.

Raker náhle zastane iba na pár krokov od tribúny. Aj plamene akoby stíchli. Obzrie sa okolo seba a napne svaly. Viem si takmer živo predstaviť, ako sa mu pod kapucňou lesknú oči rovnako ako moja dýka. Akoby vyzýval niekoho, aby sa mu postavil. Akoby *prahol* po prelievaní krvi.

Aj ja si to prajem. Chcem vidieť, ako tasí ten veľkolepý meč.

Nik však ani svalom nepohne. Všetci gardisti sklonia hlavy a o krok zacúvajú. Bez odporu vystúpi na tribúnu.

Jastrab konečne naposledy zakvíli.

Davom sa šíri šepot ako požiar. Prečo by veliteľ kráľovskej gardy riskoval výpravu do Starsidu? Nižší členovia gardy to skúšali už aj predtým, ale nikdy nie ich velitelia. Tí už zvyčajne mali všetko, po čom väčšina vyzývateľov túžila – domov, jedlo, bohatstvo a slávu. Kráľ im doprial to, čo potrebovali. No… Zrejme existovalo niečo, čo im nemohol dať ani najmocnejší človek na tejto strane.

V Osudohre musí účastník prejsť celým Starsidom až do Ríše bohov, kde ho čaká kalich plný mágie.

Každý má na to svoje dôvody. Kvapka mágie sa dá použiť ako liek alebo ju možno vymeniť za bohatstvo. Keby niekto vypil celý kalich, môže ho dokonca mágia zmeniť na nesmrteľnú bytosť. Ak prežije Prerod, hotovo. Častejšie sa však stáva, že to ľudia nevydržia, preto to väčšinou vyzývatelia neriskujú.

Keď sa vyzývateľ z Osudohry vráti víťazne, stáva sa hrdinom. Váži si každú kvapku mágie a šetrí si ju celé desaťročia. Kalich

s mágiou dokázal z chudoby vytiahnuť celú dedinu a jej obyvatelia žili v blahobyte, kým sme my ostatní umierali od hladu a museli sme kradnúť, aby sme prežili.

Väčšina Päťdesiatky sa však vôbec nevráti.

Stellanovi sa to podarilo. Zo svojej cesty však prišiel iba s prázdnym kalichom. Mohol sa pochváliť iba týmto jagavým kovom, ktorý pretavil na dýku v pevnom zovretí mojej ruky. Ľudia ho nenávideli a spochybňovali ho, preto sa z neho stal vyvrheľ. Presťahoval sa, no jeho povesť ho neopustila. Prácu si udržal iba vďaka svojej zručnosti. Žije z mála, hoci sa mohol vrátiť s bohatstvom ako kráľ.

Vždy som rozmýšľala prečo. Aj som sa ho na to pýtala viackrát, než dokážem spočítať.

On mi však neodpovedal.

Keď jastrab v striebristom záblesku roztiahne krídla, Kira sa strhne. Podľa Dozorcu stojí na tribúne dvestodvadsaťšesť vyzývateľov.

Medzi ľuďmi v dave vidno aj tých, ktorí sa sem nedostali. Sú už mŕtvi alebo zomierajú. Ich krv sa mieša so zemou a mení sa na blato. Nižšie postavení členovia kráľovskej gardy začnú ich telá hádzať do vatry.

Je medzi nimi aj muž, ktorého som zabila.

Keď plamene vzbĺknu vyššie, do hrdla mi vystúpi žlč. Pred očami sa mi mihnú spomienky, zadúšajú ma. Chcem sa odvrátiť, mám chuť utiecť, padnúť na kolená a dáviť. Nesmiem však ukázať slabosť. Určite nie teraz, keď sa boj ledva začal. Prinútim sa stáť rovno a pozorovať, ako sa koža, kosti a nakoniec aj samotný oheň menia iba na kôpku popola.

Dozorca načrie vedrom do pahreby.

Postupne pristupuje ku každému z nás preživších – teraz vyzývateľov v Osudohre. Vystriem sa a môj pohľad sa v dave stretne s tým Stellanovým. Po chrbte mi steká pot a v duchu preklínam všetky tie vrstvy látky, ktoré musím mať na sebe. Napokon Dozorca predstúpi aj predo mňa.

„Zúčastníš sa na Kosbe?“ pýta sa už päťdesiaty siedmy raz.

Periférne stále vidím Stellana. Toto je moja posledná šanca vycúvať. Moja posledná šanca zísť z tribúny a vrátiť sa do vyhne. Čaká ma tam práca. A príprava večere.

Prosí ma pohľadom. *Nerob to*, našepkávajú mi jeho oči. *Povedz nie*.

Odtrhnem od neho zrak a vyslovím: „Áno."

Ponorí ruku do vedra a horúcim spoteným palcom mi na čelo nakreslí oblúk, korunu z popola.

„V mene bohov," povie.

„V mene bohov," zopakujem.

Postúpi ďalej.

Zdvihnem hlavu a zadívam sa na nebo. Rovno na bohov. Ktovie, či cítia, ako sa žeravá zlosť v mojich kostiach stretáva s iskrou nádeje – ako keď sa tekutý kov mení na oceľ. Meč pomsty ukutý v mojich útrobách.

Toto bude skutočne vo vašom mene, hovorím si. *Toto je pre vás.*

Ja sa totiž do Starsidu nechystám preto, aby som získala mágiu či pokľakla pred našimi milovanými bohmi.

Ja ich idem zabiť.

2

Mala som desať rokov, keď bohyňa spálila moju dedinu, akoby to boli iba triesky do ohňa. Odvtedy vidím v spánku každú jednu noc jej oči, striebro jagajúce sa mocou. Vidím jej vlasy kovovej farby a pokožku vykladanú drahokamami, trblietajúcu sa vo svetle plameňov. Vidím, ako sa jej zvlní plášť, keď sa otočí na odchod a nechá nás horieť.

Zabijem ju a aj ostatných bohov, ktorí na nás všetkých na tejto strane brány zabudli. Aj keby som pri tom mala zomrieť.

To znamená, že musím prežiť Kosbu. Musím postúpiť do Päťdesiatky. *Pre nich* prežijem hocičo. Dokonca aj zhrozený pohľad v Stellanových očiach, keď ma pozoruje, ako zoskakujem z tribúny.

Jeho sklamaniu však nedokážem čeliť. Aspoň zatiaľ nie. Preto využijem všetko vzrušenie a oslavy, aby som sa nebadane vyparila.

Cesty sa hemžia kráľovskou gardou. Nejde o nič nezvyčajné, hlavne keď vezmeme do úvahy, že sme blízko k tréningovým priestorom. Pri pohľade na nich ma však napĺňa zlosť.

Pred štyrmi rokmi som v tom najväčšom suchu tri hodiny vliekla vedro plné vody z jednej z posledných fungujúcich studní. Keď som vyšla spoza rohu, narazila som na gardistu. Stál tam a opieral sa o stenu sfetovaný z konopraka. Pozrel sa na moju vysušenú tvár so zaschnutou špinou, na moje biele hánky a povedal: „Ukáž, ja ti s tým pomôžem."

„Nie, ja…"

Chcela som sa otočiť, ale on skočil rovno ku mne, vytrhol mi vedro z rúk a pred mojimi očami začal vodu pomaly vylievať na popraskanú kamennú dlažbu. Celý čas sa pri tom usmieval a v jeho doškriabanom striebornom brnení sa odrážal môj zhrozený výraz.

Potom vedro odhodil na zem a prešiel okolo mňa.

Odvtedy som sa naučila chodiť lepšími cestami. Aj táto býva zvyčajne prázdna.

Teraz však predo mňa predstúpi skupina gardistov a svaly sa mi mimovoľne zatnú. V žalúdku mi vykvitne hnev.

Keď však na mojom čele zbadajú oblúk z popola, ustúpia. Zrejme dostali pokyny, aby sa do vyzývateľov kráľovej Osudohry nepúšťali.

„Tak to veľa šťastia," volá na mňa jeden pobavene. Potom však začujem ešte niečo ďalšie. Tichý rozhovor o tom, koľkých vyzývateľov Raker zabije počas prvej hodiny. Kým však stihnú povedať viac, ponáhľam sa preč.

Horúci vzduch ma zadúša, hrdlo mám od smädu úplne suché. Kľučkujem pomedzi rady maringotiek a vozov, na ktorých sem prišli obyvatelia zo vzdialených dedín. Nezastavím sa, až kým nedorazím na známe políčko so svetlohnedou pôdou pod kopcom, ktoré navštevujem skoro každý deň. Začnem sa štverať po rozpadávajúcich sa schodoch.

Panika mi z hrude postupne preniká do celého tela, akoby ono samo ešte nezistilo, že už mi nič nehrozí. Srdce mi bije nepravidelne. Kým sa stihnem spamätať, zaslepená výjavmi z krviprelievania sa potknem. *Roztrieštený kov, ochabnuté telá, zem celá od karmínovej krvi, pokožka zliezajúca zo svalov v ohni.* Zatnem zuby a potlačím

tie obrazy do tmavých kútov svojej mysle a radšej sa sústredím, aby som si nevyvrtla členok. Nepreżila som to všetko len preto, aby ma teraz zdolali akési polorozpadnuté schody.

Potrebujem sa rozptýliť, preto si začnem vyťahovať sponky z vrkočov a odkladať ich do vreciek. Vlasy mi vo vyhni zavadzajú, preto si vždy uprostred hlavy spravím cestičku a spletiem si ich do dvoch pevných vrkočov na oboch stranách. Tie potom spojím do jedného veľkého na temene. Zvyčajne ho nechám voľne visieť na chrbte, no dnes som ho zatočila do medzery medzi dvomi vrkočmi, akoby som navliekala niť do oka ihly. Potom som ho obtáčala dokola, až sa dal pripnúť k pokožke hlavy. Teraz ho rozpletám a keď mi zostanú už iba dva vrkoče, napätie zo mňa úplne vyprchá.

Keď konečne dorazím k ruinám navrchu kopca, naplno na mňa doľahne ťarcha všetkého, čo som dnes vykonala. Nohy sa mi podlomia a zvalím sa na zvyšky bielej mramorovej podlahy. Hruď sa mi sťažka nadvihuje, ruky sa mi trasú. Až keď sa mi ustáli dych, pritisnem sa celým telom k zemi, otočím sa na chrbát a žmúrim na sivé búrkové nebo a na kusy stropu, ktoré ešte zostali. Srdce mi bije tak hlasno, že prehluší všetky ostatné zmysly, akoby chcelo povedať, že *stále žijem*.

Dokázala som to. Nemôžem tomu uveriť, že som to zvládla.

Spravila som prvý krok. A teraz sa zúčastním na Kosbe.

Posadím sa. Pomedzi stĺpy ruín ševelí vánok, šteklí ma na čele na oblúku z popola.

Z tohto miesta zostali už len trosky, preto sa ani nedá zistiť, čo tu kedysi stálo. Najviac sa ruiny ponášajú na chrám. Okrem domov vznešených rodov sa z takéhoto hodnotného materiálu stavali iba stavby určené na uctievanie bohov.

Na toto miesto som narazila pred rokmi pri prieskume. Najprv som sa chystala dokonať skazu a rozdrviť zvyšné steny na prach, lebo *nasrať*. No keď sa ukázalo, že kameň je príliš pevný aj na to, aby som doň spravila čo i len dieru, rozhodla som sa to tu vyplieniť.

Všetko cenné však zmizlo už veľmi dávno, no kde-tu som za masívnymi stenami zazrela farby. Vyzeralo to ako nejaká nástenná maľba.

Predstava umenia vo svete plnom trosiek mi pripadala až absurdná. Pripomenulo mi to, ako sme so sestričkou pred rokmi našli poľné kvety – v pustatine veľmi vzácne. Iskrička nádeje na temnom mieste.

A tak som sem chodila celé týždne každý deň a kúsok po kúsku prenášala skaly, ktoré zakrývali farby, až sa mi ich napokon podarilo úplne presunúť. Pod nimi som objavila krajinku.

Ihneď som rozoznala rozoklané pohorie ako zúbkovanú čepeľ na obzore. Videla som ho mnoho ráz.

Tu.

Natiahla som krk ponad stenu a dívala som sa na predlohu maľby. Išlo o starodávnu podobizeň tohto výhľadu. Zároveň to však vyzeralo ako z úplne iného sveta…

Pretože kým obraz bol plný farieb – zelenej a modrej, bujného lesa, riek a rozkvitnutých údolí…

Tu zostala iba nekonečná pustatina a popol.

„Prečo majú všetku mágiu na druhej strane?“ spýtala som sa mamy, keď som mala osem rokov a ona mi česala vlasy ako každý večer.

„My máme svoje vlastné čaro,“ odvetila a opatrne sa pokúšala rozčesať uzlík.

„Áno?“ vyhŕkla som a vypleštila som na ňu do zrkadla oči.

Prikývla. „Máme čaro teplých ponožiek a nocí hrania kariet pri kozube, čaro smiechu a lásky.“

Zamračila som sa na ňu. „To nie je žiadna mágia.“ Vtedy som chcela mať radšej drakov a magické meče z príbehov, ktoré mi rozprávala pred spaním, rovnako ako jej ich kedysi rozprávala jej mama.

„Iba na takejto mágii záleží,“ dodala.

Neverila som jej. Dnes už áno. Lenže dnes je už neskoro.

So zavrčaním vstanem a moje čižmy sa pošmyknú na rozvalinách. Zamierim na opačnú stranu, vleziem medzi dve zrútené steny a zastrčím pod ne ruku, až sa prstami dotknem látky.

Opatrne vyberiem zaprášený balíček.

Celé roky som si zo svojich výprav za potravou odkladala peniaze navyše, aby som si zostrojila tento jednoduchý batôžtek – v ňom poľnú fľašu s vodou, mydlo, kusy látky namiesto obväzov, ihlu a niť, zvyšky tkaniny a jedinú zlatú mincu. Získala som ju výmenou za všetko cenné, čo som kedy vlastnila. Viac sa mi zohnať nepodarilo. Odhadovala som, že to všetko budem na cestu potrebovať.

Nič viac ako odhady som nemala. Každý, kto nepochádza zo vznešeného rodu, sa mohol pripravovať, no aj tak to bolo márne. Keď sa brány zavreli, zo všetkých kníh o druhej strane atrament vyprchal. Zmizli všetky básne. Všetky maľby stratili farby a zostali iba prázdne plátna. Zostali nám iba príbehy odovzdávané ústne. Aj tie sa časom určite prekrútili. Dnes máme iba mýty a legendy. Dokonca aj naše vedomosti o bohoch sú iba obmedzené.

Najčerstvejšie informácie majú potomkovia účastníkov Osudohry.

Keby som vedela presvedčiť Stellana, aby mi prezradil, čo vie, mala by som ich aj ja.

Dívala som sa na Nocikus, počítala maringotky a sledovala davy. Ak mi aj Stellan nepovie, čomu čelil, čoskoro to zistím.

Prežijem Kosbu.

Prekročím brány.

Musím.

A potom uvidím na vlastné oči, čo pred nami skrývajú. Prezriem si Starside, svet, v ktorom sa zrodili tisíce legiend.

„Dokázala som to," zopakujem a oči upieram na miesto, kde kedysi stál môj domov. Ťahá ma to tam. Bolesť a strata sú ako otvorená rana na mojej duši. Mám pocit, akoby tam na kolenách v popole zostala časť zo mňa. „Dokázala som to pre vás."

Naposledy sa pozriem na nástennú maľbu, na svet z minulosti a vydám sa na cestu späť.

Na uliciach sa premávajú pocestní, ktorí sa už stihli opiť z lacného piva. Vyberiem sa dlhšou cestou cez staré pohrebisko, popri rade opustených domov s prepadnutými strechami, vyblednutými obkladmi a vylomenými oknami. Počas sucha sa mnohí zbalili a pobrali sa hľadať jedlo a vodu inam.

Stále si spomínam, ako som po rokoch na ceste našla ich maringotky. Vozy vydrancované. Iba kostry. A deti…

Vkĺznem do domu odzadu a dúfam, že je Stellan vo vyhni a nebude ma počuť. Nájdem ho však rovno pri zadných dverách, akoby vedel, že som priveľký zbabelec na to, aby som prišla hlavným vchodom.

Pohľad mu okamžite spočinie na mojom batôžku. Zadíva sa mi do očí. Zazriem v nich bolesť, keď si uvedomí, že toto som plánovala už dlho.

Nadvihnem bradu. „Šetri dychom. Nezmením názor." Pokúsim sa prejsť popri ňom, ale on ustúpi na stranu a zatarasí mi cestu.

A tak tam musím stáť a počúvať všetky možné dôvody, prečo nemám ráno odísť s Dozorcom. Opíše mi všetky spôsoby, ako by som mohla zomrieť. Dopodrobna mi jednotlivé spôsoby vykreslí, akoby bola moja smrť niečo, čomu sa nedá vyhnúť, zároveň si však dáva dobrý pozor, aby mi nepovedal nič užitočné. Prednesie mi zoznam faktov, ktorými mi chce dokázať, že som žalostne nepripravená a vyvráti každý môj argument.

Hodiny hádky sa však nedajú ani len porovnať s desaťročím nenávisti. Je to, ako keď nižší kov narazí na starsidskú oceľ a roztriešti sa na tisíce kúskov.

Nakoniec rozhodím rukami. „Pozri sa, ja tam idem. Nemôžeš ma zastaviť. Nemá význam premrhať naše posledné spoločné okamihy hádkou."

Posledné okamihy. Myslela som posledné hodiny predtým, ako odídem s Dozorcom, nastúpim do voza, ktorý ma odvezie do hradu. Lenže v jeho očiach znovu vzplanie obava a ja ľutujem svoj výber slov.

Nikdy mi to s nimi nešlo. V tichosti bez rozhovoru sme vedeli stráviť celé dni. Naším spoločným jazykom bolo tavenie a tvarovanie kovu. Počas prvých pár týždňov, keď ma sem priviedol, sotva prehovoril a ja som mohla plakať, koľko sa mi žiadalo. Myslela som si, že mu na tom nezáleží. Považovala som ho za veľkého vrčiaceho grobiana s bradou a hustým obočím. Domnievala som sa, že ma raz zabudne v izbietke, kam ukladal prikrývky. A že ma nakoniec možno vyženie znovu na ulicu.

Jedného dňa mi zaklopal na dvere a vošiel dnu. Stále som plakala. *Teraz mi určite povie, že je koniec teplým prikrývkam a ani mi už nenechá pri dverách polievku*, pomyslela som si. Slzy ma pálili na lícach. *To nič. Keď ma nechá napospas osudu, možno naozaj zomriem. Asi by to bolo lepšie ako táto bolesť.*

On ma však nevyhodil z domu. Iba si pomaly kľakol predo mňa a sklonil sa tak, aby sa mi mohol dívať do očí. Potom mi podal postavičku malého dievčaťa s mečom v bojovej pozícii. Bola dôkladne vymodelovaná z kovu, do detailu prepracovaná a vytvorená s takou precíznosťou, že ju mohol vytvoriť iba jediný človek.

„Ale, ale…“ jachtala som a poťahovala nosom pomedzi vzlyky, „ale ja nemám meč.“

Stellan pokrútil hlavou. Obrovským prstom ukázal na drobnú postavičku. „Toto je dýka, nie meč. A dostaneš ju, ak vstaneš a prestaneš plakať.“

Vtedy z vrecka vybral čepeľ. Možno som sa aj na chvíľu tohto obrovského muža s tvrdým pohľadom, zosušenou pokožkou a dlhou bradou zľakla. Mal predsa *zbraň*. Mohol ma zabiť. Lenže ten trblietavý kov ma tak uchvátil, že som po týždňoch prvýkrát prestala plakať.

Dýku rýchlo zasunul do puzdra.

„Keď budeš pripravená, bude tvoja. Môžeš dokonca navrhnúť aj jej rukoväť, ak chceš. No musíš vstať. Je to na tebe.“

Postavil sa a podal mi ruku. Už vtedy som pochopila, čo to znamená. *Buď zhorím, alebo povstanem z popola raz a navždy.*

Vložila som mu ruku do dlane.

Odvtedy ma každý deň učil vyrábať meče a každú noc, ako ich používať.

Za desať rokov som ho nevidela mračiť sa. Ani prejaviť žiadnu inú emóciu.

No teraz brázdia jeho tvár hlboké vrásky. Ako ľahko vidieť čas, ktorý prešiel.

Odtlačím sa od steny a podídem k nemu. Prehovorím jemne: „Ak… Ak mi chceš pomôcť prežiť, tak mi niečo povedz. Hocičo mi pomôže prežiť."

Príbehy o Starside sú plné tvorov a mágie, ktoré sú také pritiahnuté za vlasy, že sa im nedá ani veriť. Lenže on pozná pravdu. On patrí medzi tú hŕstku účastníkov, ktorí poslednú Osudohru prežili. Môže mi povedať, ako to dosiahol.

Jeho tvár stvrdne. Spozorniem. Možno mi po tých rokoch konečne povie, čo na druhej strane videl.

„Chceš žiť?" spýta sa.

Prikývnem. *Pravdaže*. Potrebujem prežiť až do úplného konca, aby som sa mohla postaviť bohom. „Chcem."

Nakloní sa ku mne bližšie, akoby sa mi chystal prezradiť jedno z najväčších tajomstiev sveta. Neodvážim sa ani dýchať. Rozhostí sa medzi nami také ticho, že počujem, ako to vo vyhni vrie, a spomeniem si na všetku prácu, ktorú treba dnes v noci ešte urobiť. Ústa má takmer pri mojom uchu.

„Tak nechoď," vysloví, zvrtne sa a zamieri do vyhne. Zostanem stáť pred kozubom ako prikovaná. Dúfam, že sa vráti a skutočne mi prezradí niečo užitočné. No potom začujem známy zvuk kovania. Až keď si siahnem do vrecka, uvedomím si, že mi vzal dýku a ani som si to nevšimla.

Doriti.

Neviem, čo iné som čakala. Nikdy nepovedal o Starside ani slovo. Prečo by mi pomáhal práve teraz, keď stále dúfa, že zostanem?

Vo svojej bláznivej hlave som si predstavila, ako sedíme pred slabým ohňom a on mi rozpráva všetko, čo potrebujem vedieť. A ja by som si naplánovala, ako prežiť.

Načiahnem sa k najvyššej polici a z úkrytu vyberiem dýku z nižšieho kovu. V duchu preklínam Stellana a jeho večné obavy o môj život. Potom vykĺznem do noci.

Vonku vládne gniavivá horúčava ako vždy. Veľmi vhodné prostredie pre niekoho, kto musí nosiť množstvo vrstiev. Pot mi steká stredom hrude, ale pre istotu si poslušne skontrolujem tkaninu na krku, či sa mi náhodou nerozopol golier, tak ako to robím celý život.

Prekliate značky.

Keď prídem až k námestiu a zazriem sporo odetú ženu, uvažujem, aké to asi musí byť. Cítiť vietor na holej koži… Aké to je, keď sa ľudia pozerajú a nemusíš sa skrývať?

Z baru, ktorý býva zvyčajne prázdny – pretože len málokto tu má kov navyše – sa nesie smiech. Cez otvorené okno ma zbadá tackajúci sa muž. Keď mu zrak padne na popolový oblúk na mojom čele, ponúkne mi otlčenú čašu.

Odmietnem a prejdem na druhú stranu cesty. Predieram sa morom cudzincov, ktorí majú na sebe jemnejšie látky než pichľavé oblečenie od miestnej tkáčky. Táto žena s dlhými špinavými nechtami vždy kúpi všetky šaty, ktoré stiahnem z mŕtvol. Niekoľko týždňov sme iba vďaka nej mali čo do úst. Okrem toho od nej vždy mám dostatok oblečenia, ktoré ma zahalí od hlavy až po päty. Inokedy by sa také množstvo látky pre jedného človeka považovalo za plytvanie. Nehovoriac o tom, že v týchto horúčavách to môže byť aj nebezpečné.

Zabočím za roh a vrazím do skupiny pocestných vychádzajúcich z miestneho hostinca. Bola som si istá, že je opustený, lebo za posledných desať rokov som v ňom nevidela jediného človiečika. Teraz sa poschodie očividne prehýba pod množstvom ľudí.

Stellan ma už pred niekoľkými mesiacmi upozornil, že do mesta budú prúdiť davy. Myslela som si, že preháňa. Kto by sem už

len meral cestu dlhú niekoľko dní či týždňov, len aby videl umierať ľudí, keď sa snažia prebojovať k akémusi kameňu? Veď ani neuvidia udalosti záhadnej časti s názvom Kosba…

No, zjavne sú ich tu tisíce.

Zo širokého okolia prišli obchodníci s vozmi, ktoré zvyčajne prázdne ulice menia na bludisko. Prepletám sa pomedzi ne, dívam sa na spenené nápoje v pohároch a pečivo so šľahanou cukrovou polevou či korením. Niektorí cestujúci zostanú tak dlho, ako im to ich mešce dovolia, len aby zistili, kto sa dostane cez brány.

V prázdnom žalúdku mi zaškvŕka a ja mu pripomeniem prázdne vrecká.

Možno nemám kov, ktorý by som mohla obetovať za jedlo, ale pri poslednej výprave za jedlom sa mi podarilo ukoristiť hríby a tie predsa stále máme.

Môj žalúdok sa opäť ozve, ale tentoraz to nie je od hladu. Zovrie mi ho, lebo sme so Stellanom mali variť polievku, nie sa hádať.

Keď si spomeniem na jeho rozrušený tón, zahryzne sa do mňa ľútosť. Bol dokonca *sklamaný*. Mala by som sa vrátiť domov, ale nespravím to. Znovu sa otočím a mierim ku kamennej tribúne, ku ktorej som sa horko-ťažko dostala. Dav začína rednúť, väčšina ľudí sa vracia k svojim vozom. Kdesi predo mnou stúpa stužka dymu.

„Aha, tak tu si, zlodejka rúk."

Zľaknem sa, ale potom sa otočím do uličky, ktorú som práve minula. Pevne zovriem dýku. Táto medená nemá takmer žiadnu hodnotu, ale je jedna z prvých, ktoré mi Stellan dovolil vyrobiť.

O tehlový múr sa opiera nejaký muž. V ruke drží zhrdzavenú čašu a krúti v nej pochybným nápojom. Má hnedú pokožku, tmavé vlasy a je taký vysoký, že musím nadvihnúť bradu, aby som sa mu mohla pozrieť do tváre. Poznám ho z tribúny. Nakloní hlavu a díva sa na mňa. „Nepotíš sa pod všetkým tým oblečením?"

Áno. Som mokrá ako myš.

Neodpoviem mu, len nadvihnem obočie. „Nevrav mi, že to skutočne piješ." Je to jedna z tých otlčených čiaš z baru.

Na tvári sa mu roztiahne úsmev. „Ani kvapku. Rád by som sa dostal k bránam. Bola by to poriadna smola, keby som sa dostal na tribúnu celý a potom sa nechal poraziť zlým pivom."

„Skôr *otráveným* pivom," poznamená Kira z druhej strany uličky. Červené vlasy má už čisté a vyčesané, po krvi ani stopy. Zamračí sa na pohár vo svojej ruke. „Toto vyzerá dokonca nechutne."

Vôbec by ma neprekvapilo, keby v tom bol jed. Niektoré vznešené rody sú ochotné spraviť čokoľvek, aby zaistili, že sa ich dedič do Päťdesiatky dostane. Teraz sme síce všetci pod ochranou kráľa, ale otrava sa dokazuje ťažko.

Kira vyleje tekutinu do zvädnutého kríka vedľa seba. Do rána bude zrejme už úplne mŕtvy.

Škoda. Máme tu naozaj málo zelene.

„Takže," začne Kira a obráti sa k mužovi. Zostane stáť vo svetle mesiaca na začiatku uličky. „Ty si…?"

„Zane," odvetí. „Z Čepeľovísk. Konkrétne z Helmzyku."

Kira sa pomaly pohne vpred, jej podozrievavosť ihneď vystrieda nadšenie. „To vážne?" Čepeľoviská sa nachádzajú na západe a ide prevažne o hornaté územie. Stellan vraví, že tí, čo sa tam narodia aj zomrú, majú šťastie. Vrcholky hôr sú stále zelené. Každý rok sa do Helmzyku na jar vypravia stovky ľudí. Podmienky na výstup sú vtedy síce priaznivejšie, ale málokto to prežije.

V Kiriných očiach sa zračia tisícky otázok. Ja mám len jednu – ak ľudia umierajú, aby sa tam dostali, prečo vôbec odišiel?

Prečo riskuje takmer istú smrť?

„Povedz mi, sú helmstraby skutočné?" vychrlí Kira a stratí sa v tme uprostred uličky. Ja sa stále držím v jej ústí a ruku nespúšťam zo zbrane. Mala by som ísť ďalej. Podráždenie, ktoré ma mrazilo až do kosti, sa už skoro úplne roztopilo. Mala by som sa vrátiť k Stellanovi a pomôcť mu dokončiť posledné objednávky. To je to najmenej, čo môžem spraviť.

Týchto dvoch nepoznám. Nie, vlastne poznám, sú to vyzývatelia. Budeme proti sebe bojovať o päťdesiat miest v Osudohre. Sme *rivali*.

Nepohnem sa však ani o krok. Uvedomím si, že ma zaujíma Zanova odpoveď. Na západe som nikdy nebola.

„Áno, boli," odvetí nakoniec.

Mestská tkáčka počas práce rada rozpráva. Keď si ju vypočujem, dá mi zľavu. Kedysi vraj pracovala ako súkromná krajčírka pre dediča jedného vznešeného rodu, ktorý chcel látky zo všetkých kútov ríše. Preto ju precestovala skoro celú a cestou skupovala tkaniny pre svojho pána. A pre seba… Zbierala gombíky. Má ich plnú zásuvku, ktorú zamyká na kľúč. Každý gombík sa pýši vlastným príbehom a počas tých rokov mi porozprávala takmer o všetkých. Niekedy iba prejdem k zásuvke a jeden vyberiem. *Povedzte mi ešte raz o tomto*, vyzvem ju. A tak som sa dozvedela aj o Helmzyku a jastraboch, ktoré tam kedysi žili.

Traduje sa, že helmstraby boli väčšie ako ľudia a zhromažďovali sa na najvyššom vrchole, ktorý našli. Na tejto strane je to, pravdaže, Helmzyk. Pred stovkami rokov na nich vraj ľudia aj jazdili.

„A už nie sú?" vyhŕkne Kira tak hlasno, že niektorí okoloidúci sa otočia k uličke.

Zane pokrúti hlavou. „Zmizli asi pred storočím. Zostali po nich iba obrovské pierka. To je jediný dôkaz, že niekedy skutočne existovali."

To by sa dalo povedať o celej tejto strane. Po vojne a vzniku brán u nás mágia zanikla. Príroda zoschla. Teraz sa spoliehame na črepky mágie, ktoré niekto prinesie späť. Posledné roky pred Osudohrou sú najťažšie.

Možno by ma mali hrýzť výčitky svedomia, že sa nechystám vrátiť s mágiou. Možno by ma malo hnať niečo úctyhodnejšie ako túžba po pomste.

Lenže dôvodom nášho utrpenia sú bohovia. Keď zomrú, brány padnú. Mágia sa už nebude hromadiť iba na jednej strane.

Kira ma schmatne za lakeť a ja do nej inštinktívne takmer zabodnem dýku. Som rada, že som zaváhala, lebo ona sa len smeje. „Pozri sa na tých bláznov," hovorí. „Zajtra budú dáviť na vozoch."

Díva sa na skupinu vyzývateľov s popolovou korunou na čele. Sedia na tmavej tribúne pred čerstvo zapáleným ohňom a opíjajú sa z vína, ktoré si so sebou určite priniesli. Tu v okolí sa totiž nič podobné nedá zohnať, dokonca ani v maringotkách obchodníkov. Na zakrvavenej zemi sa im pri nohách hromadia odhodené fľaše. Aj sklo má istú hodnotu, ale potlačím nutkanie pozbierať ich a vymeniť za niečo, čo by sa dalo predať.

Niektorým vyzývateľom sedia na kolenách ženy. Iní sú už zvalení v bezvedomí v blate. A ďalší ani nie sú vyzývatelia.

Vidím tam aj polovicu kráľovskej gardy. Postávajú a oslavujú, akoby sa im podarilo získať miesto na tribúne. Ruky sa mi pri pohľade na nich mimovoľne zatínajú do pästí. Na kožu sa mi prediera dlho potláčaná zlosť.

Medzi nimi sedí aj ich veliteľ. Obrovský meč vytŕča zo zeme, nemusí ho ani o nič oprieť.

Je to tá najcennejšia zbraň na tejto strane. Podvedome mi napadne, za koľko by som ho asi predala na trhovisku v púšti.

V skutočnosti je však nepoužiteľný. Aj keby ho totiž nechránili rytieri a sám Harlan Raker, nemohla by som si ho nárokovať.

Musela by som byť mocnejšia ako Raker. Starobylý meč si človek nevyberá sám. Musí naň mať nárok. *Zaslúžiť si ho*.

Harlan Raker prudko zvrtne hlavu, akoby vycítil, že sa dívam na jeho zbraň.

Na okamih vzduch znehybnie. Po chrbte mi prebehne mráz. *Strach*. Ako keď sa zviera stretne s najväčším predátorom svojho druhu. Bezcitný zabijak. Kapucňa mu vrhá tieň na celú tvár, nejagá sa pod ňou ani maska. Keby to nebolo proti pravidlám, na mieste by ma zabil, ak by mu stálo za to mrhať na mňa čas.

V hlave mi znie, aby som sa odvrátila. Zacúvam späť do tieňa uličky.

Nezabudla som na ten deň v daždi. Na ten deň, keď som ho prosila o milosť. Žobronila som, aby ma pustil.

Nespravil to.

Aj keď mu nevidím do očí, neodvrátim sa. Prižmúrim ich a snažím sa do svojho pohľadu pretaviť aspoň zlomok svojej nenávisti k nemu.

Nezdá sa, že by to toho sviniara vyviedlo z miery. Vlastne sa netvári nijako. Jasné, že nie. Nevidím mu do tváre, ale jeho vyrovnané držanie tela hovorí za všetko. Niekto mu poklepe po ramene a on sa konečne odvráti, akoby už na mňa zabudol. Akoby si na mňa vôbec nespomínal.

„Je dosť pravdepodobné, že niektorého z nás zabije práve on," poznamená Zane a kývne rukou smerom k Rakerovi. Zrazu stojí vedľa mňa.

Kira sa naňho neveriacky pozrie.

Zane nadvihne jedno plece. „Je to tak, nemá význam predstierať opak."

Má pravdu. Harlan Raker raz prekazil celé povstanie sám. Vtedy sa mu postavili stovky ľudí a on sa odtiaľ vynoril bez kvapky krvi na brnení. Jeho pohyby boli precízne a čepeľ ostrá, vyzeralo to, akoby sa nezúčastnil na žiadnom boji. Aspoň to tvrdili obchodníci, ktorí prechádzali mestom a šírili klebety.

Lenže on nie je jediný, kto pôjde do Kosby so starsidskou oceľou. Musím presvedčiť Stellana, aby mi dovolil vziať si jeho dýku. Hnevá sa, ale vždy mi sľuboval, že jedného dňa bude moja.

Stellan má rád zoznamy. Každé ráno jeden vytvorí, aby sme mali prehľad o úlohách a objednávkach. Cestou domov si preto tiež pripravím zoznam dôvodov, prečo by mi mal pomôcť.

Hýrivci sa tackajú po uliciach. Oblúk z popola na čele mi vyslúži niekoľko úklonov a komplimentov. Predovšetkým sa mi však všetci ponáhľajú oznámiť, ako dlho vydržím v Kosbe. Zjavne nie veľmi dlho. No nikto sa mi nepokúša ukradnúť dýku, čo je oproti mojej bežnej prechádzke domov značné zlepšenie.

Keď vojdem dnu, nepočujem Stellana vo vyhni. Po hádke sa tam vždy na celú noc zavrie a usilovne pracuje. Možno sa rozhodol odpustiť mi, rozmýšľam, a v hrudi ma hreje nádej. Možno mi ponúkne

dýku. Možno mu ani nebudem musieť predniesť svoj zoznam. To by bolo fajn, lebo nie je vlastne vôbec presvedčivý.

Nechcem sa s ním rozísť v zlom. Nechcem, aby tu doma sedel sám a nenávidel ma.

„Stellan?“ zavolám naňho. Keď kráčam po dome, podlaha mi vŕzga pod nohami. V kozube už vyhaslo. Pomocou kutáča prehrniem pahrebu a nájdem v nej ešte niekoľko tlejúcich uhlíkov. Priložím triesky a jemne do nich fúknem. Zatínam zuby, ako vždy, keď som blízko ohňa. Polená vzbĺknu.

Otočím sa a rozmýšľam, že Stellan si už možno šiel ľahnúť. Zrazu zalapám po dychu.

Leží na zemi uprostred izby v mláke krvi.

Môj svet naplní hučanie. Padnem na kolená vedľa neho, prstami hľadám zranenie. V pokožke mu zíva rana veľká ako otvorené ústa. Ruky sa mi kĺžu po krvi. Je jej *tak veľa*. Potrebuje pomoc, musím…

Chytí ma za ruku. Je studená.

„Ja…“

„Teraz budem hovoriť ja, dieťa,“ oznámi mi. Hovorí s ťažkosťami, akoby sa udržiaval pri vedomí iba silou vôle. Ako dlho už takto leží v tme na studenej zemi? Ako dlho na mňa čaká, kým sa vrátim domov?

Výčitky svedomia sa mi zatínajú hlbšie ako akákoľvek oceľ. Nemala som odísť. Mala som ísť za ním do vyhne. Toto by sa nikdy nebolo stalo, keby…

Ruka sa mu trasie od námahy, keď mi pobúcha po vrecku a medenej čepeli vnútri. Je slabá, určite nie taká ako jeho.

Jeho. Pozriem sa na puzdro a je prázdne.

Nie.

Je to moja chyba. Jeden z vyzývateľov ma musel vidieť používať tú dýku a všimnúť si, ako ľahko trblietavá oceľ preťala kosť a ničila iné kovy. Pochopil, že počas Kosby bude taká zbraň neoceniteľná. A prišiel si po ňu.

Vyberie mi z vrecka moju čepeľ. Viem, čo tým myslí.

Chce, aby som ho zabila. Chce, aby som si nárokovala jeho dýku. Keď to nespravím, pripadne človeku, ktorý toto spáchal.

Lenže ja nemôžem.

Pokrútim hlavou. Z hrude sa mi vyderie vzlyk a ozýva sa v miestnosti.

Chytí ma roztrasenou rukou. „Počúvaj ma. *Počúvaj*. Nájdi Vandera Evrena." Jeho hlas je taký slabý, že mu ledva rozumiem.

„Čože?"

Neodpovie. Iba mi do ruky vloží dýku a zovrie mi prsty okolo rukoväti. Potom naše obe ruky potiahne k svojmu srdcu. Prosí ma pohľadom.

„Zabi ma," šepká a dusí sa vlastnými slovami.

Spomínam si na tú figurínu, ktorá stále sedí na mojom nočnom stolíku. Aj na deň, keď ma zobral so sebou do domu vznešeného rodu doručiť meč. Nikdy som nezabudla ani na to, ako v dedine za panstvom vybral z predného vrecka zodratý mešec s kúskami kovu a za jeden z nich mi kúpil vyprážaný koláč s cukrovou posýpkou. Po prvom zahryznutí som sa naňho pozrela a široko som sa usmiala. Potom som mu polovicu napchala do úst a on predstieral, že mu to nechutilo, hoci som dobre vedela, že áno. Pamätala som si aj to, ako sa naučil šiť, aby mi nikdy nechýbali košele s dlhým rukávom, ktoré by zakrývali moje značky – a zachránil mi tak život. Vtedy som bola ešte dieťa, nedokázala som to sama a tkáčka si ešte v našej obci neotvorila obchod. A keď som niečo pokazila, hovoril mi, že povstanem z popola a volal ma *fénix*.

„Nemôžem," zašepkala som a slzy mi zastierali oči.

„Hlupaňa," zachripel a naposledy vydýchol.

Zostala som pri jeho tele, kým svitanie vymaľovalo podlahové dosky karmínovou farbou. Slnko sa zatrblietalo v jeho neživých očiach.

Zostala som, kým sa neozvalo buchnutie na dvere a potom vysoké zakvílenie.

Vonku zavŕzgali vozy, z ktorých sa niesli hlasy.

Nezostala mi už ani jedna slza. Všetky mi zaschli na rozhorúčených lícach. V temnej diere mojej mysle, na mieste, kam som odkladala všetky svoje najhoršie spomienky a pocity, to vírilo. Potlačila som to. Všetko som odložila, lebo keby som to nespravila, nedokázala by som vstať. Ľahla by som si vedľa Stellana a dovolila zlosti a utrpeniu, aby vo mne konečne udusili aj ten posledný uhlík.

Jediné, čo mi v tom bránilo, bolo, že jemu by sa to ani trochu nepáčilo.

„Nájdem toho, kto to spravil," oznámim mu presvedčivým tónom, „a zabijem ho. Využijem na to všetko, čo si ma naučil, všetko, čo si zo mňa vykoval. Zabijem ich všetkých." Pritlačím pery na jeho studené čelo.

Potom si vezmem všetky svoje veci a nastúpim do voza. Sledujem, ako sa moja dedina v diaľke mení na šmuhu popola.

3

Takto ďaleko na východe som ešte nikdy nebola. Stellan sa často vybral odniesť kráľovi do hradu zbrane. Mňa však so sebou nikdy nevzal, hoci som ho o to prosila. A teraz sa konečne dozviem prečo.

Stellan. Pri pomyslení na to, ako sa rozkladá na podlahe svojho domu, sa mi zdvihne žalúdok. Nemala som čas na pohreb, ale mohla som mu vykopať aspoň hrob. Mala som ho poslúchnuť, keď mi povedal, aby som v to ráno zostala doma.

Zomrel iba mojou vinou.

Oni všetci zomreli iba mojou vinou.

Potlačím bolesť a výčitky svedomia pochovám hlboko v sebe, zahrabem ich do temných zákutí svojej mysle. Rozdúchajú vyhňu v mojom vnútri a v nej buble nenávisť.

Preňho. Teraz to robím už aj preňho.

Kira a Zane sa vezú v tom istom voze ako ja spolu s niekoľkými ďalšími. Sedíme bok po boku a máme priestor akurát na to, aby sme si vystrelil nohy, aj to len, ak by sme sa pri tom striedali. Pred

nami sa do diaľky tiahne cesta z udupanej hliny a ostrých kameňov. Kolesá nie sú rovnaké. Hádže a trhá nás dopredu a dozadu. Každých pár metrov sa mnou prevalí vlna nevoľnosti. Množstvo vyzývateľov pred nami dokonca aj dávi, preto som rada, že si môžem vytiahnuť golier a zakryť nos látkou, aj keď mi zo žeravého popoludňajšieho slnka oblečenie rýchlo navlhne potom.

Vraj Stormside, krajina búrok. To meno je výsmech. Pripomienka toho, čo tu bolo v minulosti. Dnes sa však za búrku iba márne modlíme. Celé roky sme žiadnu nezažili, vlastne ani len dážď. Jedine ubíjajúce slnko, ktoré často narobí viac škody ako úžitku.

Hovorí sa, že prvá kvapka mágie, ktorú prinesie vyzývateľ z Osudohry, privolá dážď. Ľudia vonku nechávajú vedrá a čakajú naň. Keď zavriem oči, viem si živo predstaviť chladivý dotyk vody na pokožke.

Vynorí sa mi však aj záblesk inej spomienky, preto ich radšej znovu otvorím.

Obzerám sa okolo seba a je úplne jasné, že väčšina vyzývateľov nemá ani potuchy, ako vonku v páľave prežiť dlhšie obdobie. Niektorí už úplne ochabli. Iní sa hlasno sťažujú a pýtajú sa, kedy zastavíme v tieni. Pomyslím si, že zrejme trávili väčšinu života vnútri a nemuseli sa vydávať na výpravy za jedlom ako väčšina z nás.

Toto je moja výhoda. Možno nevlastním žiadne extra zbrane z vyšších kovov ako oni, ale viem, aké je bojovať o prežitie. Vždy som si našla spôsob, ako vydržať aj v tých najhorších podmienkach.

Kira ma pozoruje, keď si zastrčím vrkoče dozadu a pripnem si ich na temeno. Nechcem, aby sa mi lepili na spotený krk. Hlavne však netúžim po tom, aby sa mi zasekli do kolesa a zlomili mi krk, keby som sa náhodou príliš naklonila ponad okraje voza. O pár minút si začne vyzliekať vrstvy oblečenia, až tam napokon stojí iba v spodnej bielizni. Z voza pred nami sa obzrie Cadoc Bolter a ponad kone a gardistu, ktorý vedie náš voz, zakričí: „Na ceste je už aj tak dosť vývratkov. Nemusí prísť zle aj nám ostatným."

Blbec.

Ukáže mu vulgárne gesto, no sedím dosť blízko pri nej, takže som postrehla, ako jej zružoveli líca. Pritiahne si kolená k hrudi, objíme si ich a otočí hlavu.

Cadocov zrak sa presunie ku mne. „A ty, čo si zakrytá až po bradu? U teba by mi vôbec neprekážalo, keby si sa povyzliekala."

Mám chuť zabodnúť mu do lebky meč, ktorý mi visí na chrbte. No nemôžem. Musím počkať na oficiálny začiatok Kosby. Veľa sa o nej nevie, lebo všetci tí, ktorí ju prežijú, prejdú hneď cez brány. A spoza nich sa vráti iba málokto. Viem len toľko, že to netrvá dlho. *Osudohra* sa vždy začína na dvadsiaty piaty deň piateho mesiaca. Takže zostávajú dva dni.

Vzoprieť sa Cadocovi by bol teraz rozsudok smrti. Zo Stellanovej vyhne som vzala titánový meč, čo je síce silný kov, ale nie je až taký vysoký. Určite sa nedá porovnávať s Cadocovým zlatým mečom, ktorý je len o dva stupne nižší ako starsidská oceľ.

Cadoc znovu otvorí ústa, ale Zane ho predbehne: „Hovorí sa, že muž, ktorý sa nedokáže oháňať mečom, sa bráni slovami. Je to pravda? Včera som nemal príležitosť vidieť tvoje schopnosti. Vo výhľade mi prekážali všetky tie štíty."

Ticho.

Cadoc prižmúri oči, ale z tváre mu nezmizne úsmev. Pretvaruje sa, že sa ho to vôbec nedotklo. Ale veľmi mu to nejde. „A ty si kto?"

„Zane."

„Zane aký?"

„Sterling."

Tentoraz Cadocovi už úsmev zamrzne. Kira sa k Zanovi pomaly otočí. Pohľadom skĺzne na jeho zbraň – sekeru v puzdre. Až vtedy si uvedomím, že som ešte nevidela jeho kov.

„Z rodu Sterlingovcov?" pokračuje Cadoc vyrovnaným tónom, hoci sa jeho postoj úplne zmenil.

Zane nepatrne prikývne.

Cadoc sa narovná. „Tak to by ti bolo lepšie v našom voze. Moja rodina nám v ňom zabezpečila občerstvenie, ktoré sa podáva počas celej cesty." Ukáže do diaľky a na obzore zazriem konvoj mužov na koňoch. No jasné.

Pravdepodobne mu nesú jedlo. A *vodu*. Tá je na vyprahnutej ceste vzácnejšia ako starsidská oceľ. Svoj mech som vypila už pred hodinami.

Cadoc sa obráti k jednému z mužov vo svojom voze a vraví: „Vymeň sa."

„Čo? Veď sme bratranci, Cadoc. Môj otec…"

„Netreba," zasiahne Zane a jeho hlboký hlas znie síce nenútene, ale pozoruje ich prižmúrenými očami. „Nemyslím si, že by som sa do toho voza zmestil, keď v ňom už sedíš ty a tvoje ego."

Kire padne sánka.

Cadoc sa iba chladne usmeje. „No, ako chceš," odsekne a znovu sa otočí dopredu. O niekoľko minút je jeho voz už tak ďaleko pred nami, že ho nepočujeme.

Vtedy sa Kira zvrtne k Zanovi. „Nepovedal si nám, že pochádzaš z rodu Sterling."

Zane do boku voza vyklepkáva prstami rytmus. „Povedal som, že som z Helmzyku."

„Hej, ale nepriznal si sa, že vlastníš *celú posranú horu*," oponuje mu Kira.

Aj všetko v nej vrátane striebra, ktoré sa tam ťaží už storočia. Sterlingovci dodávajú kov kráľovskej garde a kováčom, ako bol Stellan. Vďaka svojim mečom sa im po celý čas podarilo udržať si vládu nad horou a nemuseli chodiť na žiadne výpravy. Preto je Zanova prítomnosť o to záhadnejšia.

Prečo by Sterlingovcovci zrazu potrebovali mágiu?

„Mal si prijať jeho ponuku," poznamená trpko Kira.

Na jej slová dôjde hlavne popoludní, keď sledujeme, ako Cadoc a jeho priatelia do seba lejú jeden mech vody za druhým, napchávajú sa horami mäsa a kosti hádžu smerom k nám.

Idioti.

Od smädu mi spuchol jazyk a bolí ma hrdlo. Očí ma štípu od prachu, ktorý sa dvíha spod kolies nekonečného radu vozov.

Prázdnota v bruchu sa každou hodinou zväčšuje. Pokračujeme ďalej, zastavíme len, aby sme sa odľahčili, a potom znovu napredujeme.

Včera v noci som nespala, nezjedla som ani večeru, a preto sa teraz začínam cítiť ako taká hus. Oči sa mi zatvárajú, no potom voz narazí kolesom na veľký kameň a mňa takmer vyhodí von. Včas sa stihnem zachytiť boku a odriem si kožu. Do prstov sa mi zadrú triesky. Vyťahujem si ich a zaprisahávam sa, že už radšej nebudem spať.

To sa však ľahko povie.

Prsty si už ani necítim. Hlava mi padá dopredu a zakaždým sa strhnem zo spánku. Mám pocit, že môj žalúdok čoskoro začne tráviť sám seba. Pery a nozdry mám úplne suché. Bolí ma aj dýchať.

Už keď si myslím, že ma zabije horúčava a hlad, na ramene mi pristane Kirina ruka.

„Pozri," hlesne.

Musím niekoľkokrát zažmurkať, aby som zazrela obrysy dediny pred nami. A v nej… Ľudia. Stoja popri ceste a naťahujú k nám ruky. *Žobrú*? Nie. Dlane nemajú prázdne. Niečo v nich držia. Až keď sme celkom blízko, pochopím, čo to je.

Koše plné jedla. Dokonca aj zbrane z nižšieho kovu.

„Dary," šepká Kira.

Ani sa nad tým nezamýšľam, hoci by som mala. Som príliš zúfalá. Moje ruky sa nenásytne naťahujú za všetkým a berú, čo mi ľudia núkajú. Chlieb, ktorý hlcem bez požutia, až sa ním takmer zadusím. Vodu, ktorá mi kvapká po brade a zmáča golier. Trochu si vylejem aj na tvár a zmyjem špinu, potom sa načiahnem po ďalší mech.

„Prečo nám to dávajú, keď majú sami málo?" pýta sa Kira a žuje pri tom čosi ako sušené mäso. Do voza nám vletí zabalený koláč a takmer ju trafí do hlavy.

Zane ho odbalí, nadýchne sa a z každého rohu si odhryzne. Slastne zavzdychá. „Dúfajú, že to prežijeme a spomenieme si na ich dedinu, keď sa vrátime s mágiou."

Má pravdu. Niektorí hádžu do vozov aj listy. Sú to správy pre bohov, želania a modlitby. Žena, ktorej spod oblečenia vytŕčajú kosti, uteká popri voze. Keď si všimne, že sa na ňu dívam, pribehne ku mne a do dlane mi vtisne lístoček. Jej špinavé nechty sa mi zaryjú do kože. „*Prosím*," žiada ma. „Zober to."

Chcem jej povedať, že je to zbytočné. Nech ten list radšej spáli, lebo bohovia na nás zabudli.

No keď vidím jej kostnatú ruku, zakalené oči a počujem, ako sa jej láme hlas, tak si ho radšej vezmem a zastrčím do vrecka. Nohy sa jej podlomia. Ďakuje mi zo zeme. Prebehne okolo nej náš voz a zostávajú po ňom iba oblaky prachu.

„Sú plní nádeje," poznamená Kira, prehltne kus chleba a sleduje, ako sa ľudia strácajú v diaľke.

Jeden muž v našom voze sa rozosmeje. Doteraz mlčal a sedel od nás čo najďalej. Jeho železné brnenie brázdia dlhé škrabance. Je to síce nižší kov ako titán, no akékoľvek brnenie príde vhod. „Sú to akurát tak úbožiaci," prehovorí. Nezjedol ani kúsok z darovaného jedla. Vlastne vzal niekoľko listov priviazaných k žemliam a rovno ich vyhodil z voza.

Kira prižmúri zelené oči. „Hovoríš to ako niekto, kto nikdy nemusel o nič prosiť."

Muž sa iba usmeje, vycerí zuby a tvári sa pobavene. „A ty budeš prosiť?" nadhodí a zdá sa, že ho to skutočne zaujíma.

Kira zrazí dokopy svoje bledé obočie: „Čože?"

„Budeš prosiť o život, keď ti na krku pristane špička môjho meča?" Myslí to vážne.

„A ty budeš prosiť o ten svoj?" odsekne napokon Kira.

Mužovi sa na tvári pomaly roztiahne slizký úsmev. „Nie, pochybujem, že budem musieť," odvetí. Potom sa znovu obráti na cestu.

Slnko sa neúnavne opiera o náš voz. Kým noc vystrieda deň, mám už ružové líca a spálený nos. Kirina pehavá pokožka nadobudla na pleciach červenší odtieň.

Aspoň tentoraz som vďačná za všetko to oblečenie.

Túžim len po spánku. No vo chvíli, keď nad ním začnem uvažovať, pretnú temnotu výkriky. Potom sa náš voz strhne nabok a nadskočí, akoby na niečo nabehol kolesom.

Na telo.

A potom na ďalšie.

A ešte na jedno.

Tvrdo prehltnem. Po pokožke mi prebehnú zimomriavky. Kosba sa ešte ani nezačala, ale pod rúškom noci možno iba ťažko zistiť, či niekto vypadol alebo ho ktosi vyhodil.

Držím oči otvorené a silno zvieram meč. Kira a Zane sa zdajú byť milí, ale všetkým nám ide o jedno z päťdesiatich miest. Nemôžem dôverovať nikomu…

Čas sa vlečie. Napokon sa však začne rozvidnievať.

Ranným vzduchom sa nesie kvílenie. Zdvihnem hlavu a zazriem strieborné krídla jastraba. Po chvíli okolo nás precvála Dozorca na koni. Vieme, čo to znamená. Ďalšia prestávka. „Všetci vstávajte," vykrikuje.

Vozy zastanú na okraji lesa a ja v úžase hľadím na stromy. Nie je to ako les z maľby v zrúcanine. Nezostala v ňom takmer žiadna zeleň a celkovo vidno vlastne iba zem, pokrútené konáre a maličké pichľavé listy. Lenže takýto pohľad sa mi nenaskytol roky.

Niekoľko ľudí sa odváži zájsť hlbšie medzi stromy a využiť relatívne súkromie. Naťahujem si zdrevenené nohy, prstami prechádzam po kôre stromu a v úžase sa na ňu pozerám.

Neďaleko zurčí potôčik. Niekoľkí vyzývatelia sa so svojimi mechmi rozbehnú rovno k nemu. Ja zostanem stáť na mieste, naťahujem si krk.

Stellanove cesty ku kráľovi nikdy netrvali dlhšie ako tri dni, čo znamená, že sme už blízko. Kráľ nás zrejme ešte pred začiatkom

Kosby nakŕmi. Nemá preto význam riskovať vodu, z ktorej by mi mohlo prísť zle.

Kira vykročí k prameňu a moja ruka k nej vystrelí. Ani neviem, prečo to robím. Jej smrť by mi iba pomohla. Priateľstvá sú na príťaž.

Napriek tomu jej hovorím: „Neriskovala by som to."

„Ale mne už došla," odpovedá a ukáže na svoj mech.

Zane podíde ku mne. Tiež si naťahuje krk a uspokojujúco mu v ňom zapraská. „Poznal som raz jedného chlapa, ktorý sa napil pokazenej vody z nejakého prameňa a prehnalo ho tak, že na to nakoniec zomrel."

Kira radšej vráti mech do batoha. „Dobre teda. Ako dlho ešte podľa vás pôjdeme?"

„Maximálne pol dňa," odvetím.

Kira sa od úľavy zvalí na zem. „Bože, už v tom voze nevydržím ani sekundu. Už mám zo desať triesok v zadku."

Pousmejem sa nad tým, keď kráčame k Dozorcovi so striebornným jastrabom na ramene.

Potom však náhle zmeraviem.

Vozy sú preč. Medzi účastníkmi sa začne šíriť mrmlanie ako lesný požiar.

Až keď sa všetci vynoria z lesa, Dozorca prehovorí: „Dnes sem dorazilo dvestošestnásť vyzývateľov." Z toho čísla mi stuhne krv v žilách. Desať účastníkov neprežilo cestu. „A ja tu mám iba stopäťdesiat koní." Otočím sa a prižmúrim oči. Na vrchu vzdialeného kopca hneď pred lesom stoja v rade tieto ušľachtilé zvieratá so sedlami.

„Kosba sa môže začať," oznámi Dozorca.

Vtom sa rozpúta peklo na zemi.

4

Bež.

Keby som dokázala utiecť a dostať sa na koňa, mala by som tretinovú šancu, že sa dostanem do Starsidu. Toto by sa mi mohlo podariť.

Nie som jediná, kto tento nápad dostane.

Preletia popri mne desiatky účastníkov. Potom sa zrazu zrútia na zem.

Druhá polovica skupiny má zjavne iný plán. Budú bojovať o každého koňa. Lukostrelci vyliezli na stromy, strieľajú na každého, kto popri nich prebehne. Zastanem. Otočím sa a v poslednej sekunde sa skrčím za strom. Kmeň pri mojej hlave rozštiepi šíp.

Každý jeden, ktorý sa rozbehol, leží teraz na zemi. Buď je už mŕtvy, alebo umiera.

Nemôžem sa lukostrelcom otočiť chrbtom.

Budem musieť bojovať.

Zane si povzdychne niekoľko metrov naľavo odo mňa. Potom z puzdra vytiahne sekeru a vyloží si ju na plece. Vypleštím naňho

oči. Hrubú striebornú čepeľ posilňujú ešte aj drahokamy. Ešte nikdy som v kove nevidela takéto zatavené diamanty a rubíny.

Zane si všimne, že si ho obzerám. Pokrčí plecami. „Máme ju v rodine ešte z čias pred vojnou."

Relikvia. Vlastnia ich iba vznešené rody. Pozriem sa na svoj meč. Stellan patril k najlepším kováčom, lenže ani tí najlepší toho s nižším kovom nezmôžu veľa.

„Dúfam, že sa uvidíme v hrade," dodá Zane a kývne hlavou. A potom sa rozbehne vpred.

Meče sa zrážajú. Kov sa triešti.

Vedľa mňa sa za tým istým stromom krčí Kira. Trasie sa. „Moja sestra," šepká.

„Čo?"

Šíp preletí tesne popri mojom boku. Potiahnem nás obe za väčší strom. Nemôžeme sa za ním skrývať, pretože sa k nám odzadu blíži zvyšok skupiny.

„Je chorá. Preto som tu. Ona… Bez mágie zomrie."

To mohla už rovno siahnuť do môjho vnútra a zatriasť mojou dušou.

Silno stisnem oči, keď sa mi v mysli vynorí obraz mojej sestry. Plače. Držím jej telo v posledných okamihoch, keď…

Líce mi ošľahne vetvička, keď ma Kira stiahne k zemi.

„Čo…?" zdvihnem hlavu a stuhnem.

Vrcholky stromov sú preč.

Enderovci. Naťahujú medzi sebou jagavú reťaz, ktorá je pokrytá tenkou vrstvou starsidskej ocele. Pomocou nej stínajú na polovicu všetko, čo im stojí v ceste. Vrátane stromov. Dobohov. Za nami sa povaľujú rozpolené telá. Stromy padajú všetkými smermi, až sa trasie zem. Nemáme sa kam ukryť. Jedno dievča sa s vypúlenými očami rozbehne dopredu a vzápätí ho privalí dub. Z ucha mu vystrekne krv.

Kira sa hodí vedľa mňa.

„Poďme," vravím jej a ťahám ju na nohy. Keby ma nestrhla na zem, bola by som už rozštvrtená. Príliš som sa nechala pohltiť spomienkami.

Nechala som sa rozptýliť. Emócie a spomienky nás iba rozptyľujú. Nakoniec ma možno aj zabijú.

Musím ich pochovať hlboko. *Všetky.*

Šípy prestali lietať. Vďaka Enderovcom sa väčšina lukostrelcov zrútila spolu so stromami. Lepšiu šancu už nedostaneme. Rozbehneme sa. Pred nami leží povaľaný les. Zem je ako mínové pole plné popraskaných kmeňov, ostrých konárov trčiacich ako zlomené čepele. Vyštartujem, ale dávam si pozor, aby som sa na žiadny nenapichla. *Idem príliš pomaly.* Počujem dupot ostatných vyzývateľov hneď za chrbtom. *Rýchlejšie.* Bežím tak, ako ešte nikdy. Kira trhane dýcha, až si myslím, že odpadne. No ona drží krok. Pod našimi čižmami praskajú duté kmene a slabé vetvy.

Okolo hlavy mi presviští šíp a zapichne sa do zeme predo mnou.

Doriti. Minimálne jeden lukostrelec znovu vyliezol hore.

Zoskočím zo zvaleného kmeňa a takmer sa potknem na ďalšom. Uskakujem pred spŕškou šípov a ignorujem stony tých, ktorí okolo mňa umierajú. Potláčam inštinktívne nutkanie pomôcť im.

Keď sa niekoľko metrov odo mňa na zem zrúti žena a jej telo sa kotúľa ďalej, trasie sa mi zem pod nohami. Inému vyzývateľovi sa zase do krku zapichne šíp a jeho pošliapanému telu sa ledva vyhnem.

Lukostrelci sú blízko. A tiež ďalšia vlna protivníkov. Ich kroky dunia na rozrytej lesnej pôde, konáre praskajú. Niektorí iba jednoducho prebehnú popri mne, iní zaútočia, zasahujú všetkých okolo seba, snažia sa zvýšiť svoju šancu.

Neotáčam sa, iba utekám. Chlpy na zátylku sa mi dvíhajú v očakávaní úderu. Ich výkriky sú čoraz bližšie.

„Už sú skoro tu," kričí Kira. Potom spadne.

Nezastavuj, hovorí mi hlava. *Choď si po koňa. Nechaj ju tu.*

Potom si však spomeniem na jej sestru. Tú svoju som nedokázala zachrániť, no Kire sa to možno podarí.

Zastanem. Zvrtnem sa a môj meč sa zrazí so železom.

Je to ten muž z nášho voza. Usmeje sa a vycerí na nás zuby. Kira vrieska, ruku si pritláča na temeno a pomedzi prsty sa jej valí krv. Vtedy si všimnem, že chlap drží prameň jej vlasov. *Ten sviniar jej ich vytrhol rovno z hlavy.*

„Chrániš niekoho, kto určite zomrie. Šialenstvo."

Naše meče sa znovu zrazia a tentoraz zaprská ten jeho. Stredom jeho čepele sa rozbehne prasklina ako žila. Ešte pár úderov a roztriešti sa úplne.

„To isté platí pre niekoho, kto sa pustí do boja s vyšším kovom," odseknem a udieram mečom do jeho čepele. Zatacká sa. Zamračí sa, akoby nečakal, že by som mohla jeho útok odraziť. Zúrivo prižmúri oči a potom sa na mňa znovu vrhne.

Lenže ja som pripravená.

Desaťročie tréningu so Stellanom utišuje moju paniku. Zaujmem svoj bojový postoj. Vykryjem jeho ostré výpady.

Zvrtne sa a potom ma zasype sériou brutálnych úderov, akoby si myslel, že ma jeho rýchlosť zaskočí.

Mohla by, keby nebol Stellan býval ešte rýchlejší. Keby som si presne takéto cvičenie neopakovala každé ráno. Titánový meč v mojej ruke takmer nič neváži. Odrazím každý jeho úder a zatlačím naňho. Musí ustupovať.

Aspoň nateraz prestali lietať šípy. Lukostrelec zrejme usúdil, že sa navzájom pozabíjame, tak nebude mrhať svojím obmedzeným materiálom.

Mohla by som ho zabiť. Viem, že by som to dokázala. No to by mi iba zabralo čas, ktorý nemáme. Nie vtedy, keď nás predbieha celý roj vyzývateľov uháňajúcim ku koňom.

Aj ja by som to mala urobiť. Mala by som sa otočiť a bežať.

Pokúsi sa mi rozpárať brucho, lenže narazí na môj titán.

Ďalšia prasklina.

„Waldron," hovorí. Pot mu steká po čele. Nepozerá sa na mňa. Díva sa na môj meč. „Budeš… Patriť Waldronovi."

Veľké meče vedia zradiť svojich pánov, keď sa stretnú s niekým mocnejším. Môže k tomu dôjsť aj uprostred súboja. Lenže toto nie je taký meč.

A Waldron nie je zdatný ani natoľko, aby ma vôbec zasiahol.

Naše meče sa znovu zrazia.

Tentoraz sa prasklina rozbehne po celej dĺžke jeho čepele a takmer ho rozštiepi na dve časti.

Bez zbrane nemáš v Osudohre šancu. On si to zrejme tiež uvedomil, pretože ustúpil, kým som naňho znova zaútočila. „Získam tvoju zbraň," prská. „V iný deň ju dostanem. Vyryjem svoje meno rovno do jej rukoväte. A potom ho vyryjem do tvojej mŕtvoly." *Vyryté mená*. Dych sa mi zasekne v hrdle. Spomienka ma začne dusiť. Kým ju stihnem potlačiť, vidím už len jeho úsmev, ktorý mi sľubuje odpornú smrť. Potom sa zvrtne a rozbehne sa preč.

Kira je stále na zemi. Vyvaľuje na mňa oči, jej krv sa mieša so zemou. „Ty… Si ma zachránila," utrúsi a ruku si tlačí k temenu.

„Ty si ma zachránila prvá."

„Hej, ale… Ja som ne…"

„Vstávaj," napomeniem ju.

Poslúchne ma.

Rozbehneme sa. Utečieme skôr, ako nás stihnú dobehnúť desiatky vyzývateľov za nami. Bežíme až na koniec lesa, tam musíme vyliezť hore na kopec.

Kira je pomalá, lebo silno krváca. Ja ju však stále ťahám so sebou, nohy ma pália. Rinčanie kovu prehluší dupot kopýt. Uskočíme v poslednej sekunde, keď okolo nás prebehnú kone s erbami rodu Bolter na postroji. Nesú Cadoca, ktorý je zastrčený medzi dvomi bojovníkmi a chránia ho ich štíty.

Úbožiak.

Mnohí okolo nás iba prebehnú, ani sa neobťažujú nás zastaviť či zabiť, lebo je pre nich dôležitejšie dostať sa do sedla. Ktovie, či ešte vôbec zostali nejaké kone. Možno som mala nechať Kiru zomrieť.

Napokon nás obe vyvlečiem na kopec. Zbadáme ich. Rad koní. Všetky už majú svojho jazdca.

Vlastne nie všetky.

Vedľa seba stoja dva kone bez jazdcov. Rozbehneme sa. Za nami dunia kroky.

„Bež!" vrieskam a Kira divoko dychčí. Potom sa hodí na prvého koňa. Ja sa odrazím od zeme a vymrštím sa na veľkého hnedáka s bielou značkou na čele. Niekto sa ma pokúsi stiahnuť za nohu na zem, ale kopnem ho a zovretie povolí.

Som v sedle.

Dokázali sme to.

Kira stále krváca, ale škerí sa.

Z lesa vybiehajú ďalší, no mnohí sa z neho už nedostali. Počujeme smrteľné výkriky a prosby o pomoc. Prosby, aby sa niekto vrátil. Mladý chalan z tribúny… Nikde ho nevidím. Ktovie, či nie je medzi tými hlasmi. *Potlač to*, pripomínam si. *Súcit je tvoja slabosť.* Obzerám sa okolo seba na tých, ktorým sa podarilo dostať do sedla. Vidím Zana. A Cadoca, samozrejme. Všetkých štyroch Enderovcov. Waldrona, toho odporného sviniara. Lukostrelkyňu s tmavými vlasmi. Spoznávam niekoľkých ďalších. Len jedna osoba zreteľne chýba.

A práve vtedy zazriem Harlana Rakera na okraji lesa. Stojí tam a opiera sa o jeden z posledných stojacich stromov.

Všetko iba pozoruje.

Ani s obrovským mečom na chrbte by mu netrvalo dlho vybehnúť na kopec. No nemá to zmysel. Nezostali žiadne kone. Vyzývatelia sa už otočili k hradu a zamierili na cestu ku kráľovi.

Keď si už myslím, že Raker zostane v lese, načiahne sa poza chrbát a hodí meč do vzduchu. Ten sa mení na trblietavú šmuhu. Letí rýchlo ako šíp s dokonalou presnosťou.

Zapichne sa Waldronovi rovno do hrude. Ten sa zvalí dopredu.

Raker nadvihne ruku.

Jeho meč sa sám vytrhne z Waldronovho tela a vletí Rakerovi priamo do dlane.

V ústach mi vyschne.

Mágia. Ten meč má… Svoju moc. A Raker vie, ako ju používať. Krv mi hučí v žilách. Ešte nikdy som nevidela takú zbraň.

Waldronovo neživé telo sa zošmykne z koňa.

Raker vysadne do jeho sedla.

Ticho.

Kdesi pri sebe začujem Zanove slová: „Vitajte v Kosbe."

5

Kráľ pozval všetkých zvyšných vyzývateľov na hostinu.

Zbrane musíme nechať pri dverách s gardistami. V hrade je zakázané zabíjať. Ako nám povedal Dozorca: „Kráľ vraví, že v hrade straší dosť už aj bez ďalších poondených duchov.“ Rozhliadne sa po nás. „Na tomto mieste mŕtveho neumlčíte. Ak niekoho zabijete medzi týmito múrmi, kráľ vás zavesí z najbližšieho útesu.“

Aj samotný hrad má svoju mágiu. Presne ako všetky vznešené domy.

Len čo prekročím prah, pocítim ju na koži, dotyk ľahký ako pierko.

Niekto do mňa vrazí plecom a keby ma Kira nebola držala, rozbila by som si hlavu na obsidiánovej dlažbe.

Keď zdvihnem zrak, žmurkne na mňa Cadoc, potom kráča ďalej po chodbe.

Možno sa tu nesmie zabíjať, ale existujú aj iné spôsoby, ako človeku ublížiť. Dnes v noci budem určite spať za dverami zatarasenými nábytkom, ak vôbec zaspím.

Keď prejdem veľkou vstupnou halou, udivene otvorím ústa. Zvonku hrad vyzerá ako obyčajná pevnosť – tri okruhy kamenných hradieb dosť vysokých na to, aby dnu nevpustili žiadneho vyhladovaného poddaného.

No vnútri je všetko do poslednej smietky potiahnuté zlatom.

Nachádza sa tam aj množstvo striebra. Kráľ svoju zbierku neskrýva v trezore, ale hrdo ju vystavuje všetkým na oči. Vzácne predmety visia na každej stene.

Vidím tam obrovské strieborné krídla, ktoré kedysi zrejme patrili nejakému veľkolepému vtákovi. Jednotlivé pierka vyzerajú, akoby boli namočené do hviezdneho svitu. Na podstavcoch stoja čarovné kalichy vedľa starobylých kníh s prázdnymi stránkami.

V úžase sa obzerám a som zároveň zhrozená z toho, čo všetko si kráľ pre seba nechal. Napokon však dorazíme k veľkému dvojitému schodisku.

Pod ním stojí Dozorca. Jeho jastraba však nikde nevidím. „Vytvorte dvojice," nariadi nám, „a nájdite si izbu. Pripravte sa na večeru."

Potom odpochoduje preč. Zrejme sa ponáhľa podať kráľovi hlásenie o všetkom, čo sa stalo.

Kira ma schmatne za ruku. „Poďme," vyhlási, pritom zvraští tvár, akoby ju rana na hlave stále bolela. „Nájdime si dobrú izbu."

Pochybujem, že v tomto hrade sú aj nejaké zlé izby, ale nechám sa viesť po schodisku a na každom kroku žasnem. Tieto schody sa ani trochu nepodobajú na schody pod zrúcaninou. Sú dokonalé, vytesané z mramoru, ktorý sa tak bezchybne leskne, že v nich takmer vidím svoj odraz. Navrchu zabočíme vľavo a kráčame na opačnú stranu ako Cadoc so svojou skupinou.

„Bez svojej légie už nie je taký frajer," poznamená Kira. Do hradu musel vstúpiť bez osobných strážcov. „Či bez svojho fajnového meča."

Súhlasne zavrčím, ale nespúšťam z neho zrak, kým sa nestratí za rohom.

Kosba sa začala. Každý bude hľadať spôsob, ako medzi ostatnými vyniknúť. K slovu sa dostane zrada a začnú vznikať plány.

Kira prškrtene zachripí. Zvrtnem sa k nej a rukou sa hneď načahujem po meči, ktorý tam však nie je.

Stojí pred otvorenými dverami a žasne. Keď k nej pomaly prídem, uvedomím si, že jej nadšenie vôbec nie je prehnané.

Takmer padnem na kolená.

Posteľ. Skutočný matrac s hrubou prikrývkou a vankúšom. Luxus, ktorý by bol v Nocikuse až smiešny.

Moju radosť však naštrbí pocit viny. Stellan mi možno nedal skutočnú posteľ či vankúš, ale dal mi domov, keď som o ten svoj v ohni prišla. Dal mi všetko, aj keď mohol spraviť to jednoduchšie – nechať ma umrieť.

A čo mu to prinieslo…

Kira si z nôh skopne zablatené čižmy a rýchlo vbehne dnu. „Je tu dokonca súkromná vaňa!“ zvolá. „Okamžite idem do nej.“

Dvere sa zabuchnú a už počujem iba tečúcu vodu.

Na chodbách sa ozývajú kroky a hlasy, aj ostatní vyzývatelia si hľadajú svoje izby. Napokon vojdem dovnútra a zavriem za sebou dvere. Opriem sa o ne a zveziem sa na zem. Nechcem svojimi odpornými šatami zašpiniť posteľ. Prstami zablúdim k fialovkastým tapetám, ktoré sú vyrobené z… *Je to hodváb?*

Doriti. Skutočne.

Ešte aj steny sú zaodeté do látky luxusnejšej, než akú som kedy vo svojom živote videla. Aj zvyšok miestnosti vyzerá rovnako prepychovo. Obzerám sa okolo seba. Všimnem si zlatistý lem pod stropom, posteľ so štyrmi stĺpmi, obrovský kozub, husté, bohato pretkávané závesy a strieborný rám veľký ako dvere s jednoduchou maľbou rytiera.

Aké plytvanie dobrým kovom.

Už nie som v polámanom lese nasiaknutom krvou. No moje telo nepozná rozdiel medzi hradom a bojovým poľom. Nenechá sa oklamať luxusom.

Srdce mi v očakávaní nebezpečenstva stále rýchlo uháňa. Keď sa opieram o kamennú stenu, poskakuje na nej môj splašený pulz. Pomaly sa nadýchnem, tak, ako ma to kedysi dávno naučila mama, keď ma zahltili myšlienky a môj svet by sa zmestil do orechovej škrupinky. Jej teplé ruky ma vtedy podopierali na chrbte a začala so mnou počítať. Osem sekúnd nádych. Osem sekúnd zadržať dych. Osem sekúnd výdych.

Dýchaj… Iba… Dýchaj.

Poslúchnem a srdce mi napokon spomalí. Myseľ sa upokojí. Zavriem oči a upadnem do polospánku, kým čakám na kúpeľňu.

Kira sa z nej vynorí až po dvadsiatich minútach. Nezostane mi veľa času na kúpeľ. Keď však odtiaľ vyjde s úsmevom, nemôžem byť podráždená. Izbu zaplaví jemná kvetinová vôňa. Vyrazí mi to dych.

Takú arómu som necítila roky. V Nocikuse niečo vykvitlo iba zriedkavo. Raz, asi míľu od nášho domu, narástli pred starým pohrebiskom poľné kvety. Každé ráno som k nim chodila a sledovala, ako sa rozvíjajú a potom vädnú. Trvalo to príliš krátko. *Ste ako fénix*, prihovárala som sa uschnutým lupienkom, opakovala som im slová, ktoré mi hovorieval Stellan. *Vyrástli ste na otrávenej pôde. A narastiete znovu. Povstanete.*

Nikdy sa to nestalo.

Kira sa zvŕta v mäkkom uteráku – ďalší luxus. Miesto vytrhnutých vlasov si prekryla obväzom, ktorý zrejme našla v kúpeľni. „Doteraz som nevidela vaňu v dome. Väčšinou sa kúpeme v jazierkach, keďže more je príliš slané. Alebo vo verejných vaniach.“ Zvraští tvár. „Niekedy ťa prinútia podeliť sa o ňu.“

Pri tej myšlienke sa zachveje a ja som náhle vďačná za kúpeľňu, ktorú mi v kutici vytvoril Stellan.

„No, bež,“ poháňa ma, „lebo budeme tvojou vinou meškať.“

Povzdychnem si a vojdem do kúpeľne. Potom sa zarazím.

Toto nie je žiadna kutica. Miestnosť je takmer taká veľká ako samotná izba. Steny a podlaha sú tvorené naleštěným kameňom. Kohútiky sú pozlátené a zrkadlá visia v bronzových rámoch.

Kira vypustila vodu, potom otvorila kohútiky, aby sa vaňa znovu naplnila. Nechám ju tiecť a neveriacky sa dívam na obláčiky pary. Tá voda je *teplá*.

Zamknem kúpeľňové dvere a dvakrát stisnem kľučku. Až potom sa začnem vyzliekať. Z môjho oblečenia zostane iba kôpka špiny na mramorovej dlažbe.

Vo veľkom čistom zrkadle sa zjaví odraz mojej pokožky, ktorú celý život skrývam.

Od krku, cez plecia, ruky, hruď, až na boky sa mi ako korene tiahnu striebristé vlákna.

Pre smrteľníkov je striebro zakázané. Táto farba patrí výlučne iba bohom. Preto sú moje značky zvláštne. Priam nebezpečné.

Moji rodičia hovorievali, že ma poznačili nebesá.

Keby sa o tom dozvedel kráľ, dal by ma uväzniť alebo by si ma pridal do svojej zbierky rarít. Možno by ma začal pitvať a študovať. Nie som si istá, ktorý z týchto osudov by bol horší. Stellan ma naučil so zbraňou narábať zo strachu, že by ma niekto jedného dňa odhalil.

A teraz tu stojím, priamo v jeho hrade…

Prehltnem. Svoju pokožku skrývam už tak dlho, že mi nahota pripadá takmer nesprávna. Mám pocit, akoby sa moje telo vzpieralo zákonom.

Vrhnem ešte jeden pohľad na dvere, uisťujem sa, že sú skutočne zamknuté. Potom sa opriem o pult a podrobnejšie sa poobzerám. Kontrolujem, či pribudli nové vlákna alebo zranenia. Toto zrkadlo je neskutočne čisté. Roky som sa nevidela takto jasne.

Keď sa pristavím pri tvári, zvraštím ju. Vyzerám presne ako niekto, kto sa jeden a pol dňa trmácal na voze. Na reznej rane sa mi vytvorila krvavá chrasta a na lícach mám šmuhy od zeme, ktoré zakrývajú moje pehy. Oči mám červené, ale tmavomodrá zrenička stále jasne žiari. Z vrkočov mi do všetkých strán divoko vytŕčajú pramene vlasov. Budem sa musieť umyť viackrát, aby som všetku tú špinu zo seba dostala.